

Adventes Vēstis

2022
MAIJS 316

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Antropoloģija,
nemirstība un
augšāmcelšanās**

**DRAUDZE
UKRAINĀ**

NEBĪSTIETIES!

Jauniešiem:
**Brāļu mīlestība jūsu
starpā lai ir
sirsnīga**

Bērniem:
Ticības varonis Jēkabs

Saturs:

04 LATVIJAS ZIŅAS
"Sirds čuksti" – misija ar dziesmu sirdī

08 VALODAS STŪRĪTIS
Ukrainas vietvārdi

09 AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
Grēks ir vairāk nekā tikai rīcība

09 PASAULES DRAUDZES ZIŅAS
Adventistu draudzes
izpildkomiteja nobalso par
Ukrainas administratīvā biroja
pagaidu pievienošanu
Ģenerālkonferencei

10 VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Nebīstieties!

12 TĒMA
Draudze Ukrainā

24 PA BĪBELES LAPPUSĒM
Antropoloģija, nemirstība un
augšāmcelšanās. 2. daļa

26 VESELĪBA
Maize

28 JAUNIEŠIEM
Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir
sirsnīga

29 PALĪDZĪBA UKRAINAI
Adra Latvija sniegtā palīdzība

30 BĒRNIEM
Ticības varonis Jēkabs

Adventes Vēstis ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 700 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVICA,
Vineta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Mārite LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

1. vāka foto: Madara Peše.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti maijā, mīlie "Adventes Vēstu" draugi!

Ukrainu dziedātājai Irinai Fedišinai ir dziesma "Nošautais pavasaris". Tajā ir šādi vārdi:

Nav saules, ir tikai nakts,
Nav dzīvības, ir tikai aizvērtas
acis,
Nav pavasara,
Tas ir nodedzināts,
Nav sapņa,
Tas ir nogalināts.
Ir nošauts pavasaris,
Ir nošauti sapņi,
Un sūpēs vaid zeme
Manā Ukrainā.
Gribas saukt uz Dievu,
Sist pa krūtīm,
Neklusēt.
Arī Tu biji pie krusta,
Arī Tev sasēja rokas,
Par Tevi smējās,
Tevi sita,
Uz Tevi splāva,
Un arī Tev tika noplēstas drēbes,
Lai gan Tev bija tik varens spēks.

Piemini, Jēzu, mūsu Buču,
Uzlūko šos svaigos kapus,
Vienu lūdzu: dod mums
spēku!
Es vairs nejautāju, kāpēc,
Vienkārši lūdzu: pārtrauc
karu!
Lūdzu, piedod, ka bijām
kļuvuši tik steidzīgi,
Atzīstam – mēs esam
grēcinieki.
Apžēlojies, Dievs,
Kaut tikai vēl reizi,
Apžēlojies par mums,
Apžēlojies par mums!

Šī dziesma saviļņoja līdz dvēseles dziļumiem. Iespējams, tā netieši sabalsojās ar sūpēm manis pašas sirdī. Bet paldies Dievam, ka Viņa žēlastība ir tik liela un visaptveroša! Viņam varam atdot un uzticēt visu un visus. Šī apziņa dziedē un dāvā mieru.

Mūsu žurnāla Tēma šajā reizē ir "Draudze Ukrainā". Aiz šī virsraksta rodams daudz siltuma, dedzības, nodošanās, atmiņu, daudz pateicību, bet aiz tā patvērušās arī neizteiktas sāpes un skumjas. Kā teica viena no Ukrainas māsām, kura ar dēliņu atradusi patvērumu mūsu zemē: "Mums patīk Latvija, latvieši ir ļoti laba tauta, kura prot palīdzēt un uzpurēties. Bet... gribas atgriezties mājās, kur palikuši mūsu mīlie, tuvie cilvēki..."

Tēmas materiālā atradīsiet gan sarunu ar ģimeņu konsultanti, mūsu ar misiju sirdī Lidiju Neikuri, gan vēstis no brāļa Denisa Šnetkova par vairākiem palīdzības projektiem Ukrainā, ziņas no Ukrainas draudzes oficiālās mājaslapas un informāciju par ADRA Latvija darbu, bet visvairāk vismaz manu sirdi skāra un uzrunāja Ukrainas bēgļu liecības.

Ukrainas tēma atbalsojusies arī Veselības lappusītē, kurā uzzināsiet, kā cept maizi. Rubrikā Vārds mācītājam šoreiz svētruna "Nebīstieties!". Mācītājs Ainārs Gailis tajā risina pārdomas par bailēm un bijību. Savukārt Aktuālajā jautājumā piedāvājam Anhela Manuela Rodriguesa rakstu "Grēks ir vairāk nekā tikai rīcība".

Lai viss, ko esam jums sagatavojuši, viss, ko Dievs devis, kalpo par svētību un stiprinājumu!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

“Redzi, Dievs ir mans palīgs,
Tas Kungs ir tas, kas uztur manu
dvēseli!” (Ps. 54:6)

Lai kāds arī nebūtu mūsu
dzīves gājums, izglītība, zināšanas
vai pieredze, mēs reizēm nonākam
situācijās, kad esam spiesti atzīt
savu bezpalīdzīgo ierobežotību
un nespēju pašu spēkiem atrisināt
radušās problēmas. Labākais, ko
varam darīt šādā brīdī, ir no visas
sirds meklēt Dieva palīdzību.

Karš vienmēr apstulbo cilvēku
prātus, uzjunda ļaunas emocijas un
pakļauj cilvēku rīcību demonisko
spēku ietekmei. Rezultātā mēs
ieraugām neiedomājamu
necilvēcību un neizskaidrojamu
ļauņuma straumi. “Man rādīja
zemes iedzīvotājus lielā apjukuma
stāvoklī. Karš, asins izliešanas,
lieli zaudējumi, trūkums, bads
un sērgas valdīja virs zemes. Kad
šīs lietas visapkārt apņēma Dieva
ļaudis, tad viņi sāka spiesties kopā
un savas mazās grūtības nolika
pie malas. Ciešanas, apjukums un
trūkums lika prātam atkal ieņemt
savu troni, un nesavaldīgais,

neprātīgais cilvēks kļuva saprātīgs
un darbojās apdomīgi un gudri.”
(E. Vaita. “Liecības draudzei”, 1.
sēj., 268. lpp.)

Zinātnieki saka, ka tumsa esot
gaismas neesamība jeb, citiem
vārdiem sakot, gaisma aizdzen
tumsu. Arī pašreiz gan Ukrainā,
gan Latvijā un arī visā pārējā
pasaulē ir ļoti vajadzīga šī gaisma
no Debesīm, kas nepārprotami
apliecina – “Dievs nav tālu
nevienam no mums”. Mūsu
uzdevums nav izstarot pašiem
savu gaismu šīs pasaules valdnieka
radītajā tumsā, bet gan atstarot to
gaismu, kas nāk no mūsu Kunga un
Debesu pagalmiem. “Jo Dievs, kas ir
sacījis, lai gaisma aust no tumsības,
Tas ir atspīdējis mūsu sirdīs, lai
dotu Dieva godības atziņas gaismu
Kristus vaigā.” (2. Kor. 4:6) “Kristus
liek mums spīdēt kā gaismekļiem
pasaulē, atstarojot Dieva gaismu, kā
tā ir redzama Jēzus Kristus vaigā.
Vai mūsu dzīve izplata šo brīnišķo
gaismu? Mums vajadzīgs veselīgs,
spēcīgs prāts, kas ātri nekļūst
mazdūšīgs, prāts, kas radināts tikt

galā ar grūtībām, ar kurām mums
jāsastopas, kas gatavs risināt un
pārvarēt vislielākās problēmas.
Mums jāparedz, ko varam darīt, un
tas jā dara mīlestībā un dievbijībā.”
(E. Vaita. “Viena diena ar Dievu”,
66. lpp.)

Šis ir laiks, kad ticībā jālūdz
gudrība no augšienes un Svētā Gara
vadība, lai saprastu, kā, panesot
visas iespējamās un neiespējamās
grūtības, mēs varētu darboties,
būdami labi Kristus kareivji,
vairojot pasaulē nesatricināmu
ticību, pašuzpurīgu mīlestību un
nezūdošu cerību.

Vilnis Latgalis,
SDA Latvijas draudžu
savienības prezidents

“SIRDS ČUKSTI” – MISIJA AR DZIESMU SIRDĪ

“SIRDS ČUKSTU” KONCERTTŪRE: ORGANIZATORISKĀS PUSES AIZKULISES

Koncerti Madonas pusē bija saplānoti jau pirms diviem gadiem. Telpas bija sarunātas, afišas uztaisītas, ielūgumi izdrukāti, bet tad pēkšņi svētru pārvilka Covid. Toreiz nesapratām, kāpēc. Likās, ka viss tik labi pašķiras, un tomēr nē...

Turpinājām lūgt par iecerēto misiju, līdz šī gada sākumā vīrs, paņēmis pirms diviem gadiem iespiesto ielūgumu, jautāja: “Vai mums nevajadzētu vēlreiz uzaicināt jauniešus ar koncertu?” Nepagāja ne diena, un saņēmām zvanu no Senta, kurš ansambļa vārdā teica: “Varbūt varam īstenot neīstenoto?” Dieva ieinteresētība un vadība Viņa lietās šeit vīrs zemes vienmēr ir apbrīnojama un aizkustinoša!

Ja tagad kāds pajautātu, kad labāk organizēt koncertu – 2020. vai 2022. gadā –, mūsu atbilde būtu – 2022. gadā, jo tikko bijām pabeiguši divu gadu neklātienes

programmu “Atklājumu stunda”, kura notika katru sabatu, un koncerts tika pasniegts kā dāvana klātienē pēc ierobežojumu atcelšanas. Tas bija tik liels prieks – atkal satikties, samīļot vienu otru, baudīt muzikālo un garīgo jauniešu sniegumu un piedzīvot to, ko Dievs paveicis pie katra no mums šo divu gadu laikā! Ja pirms diviem gadiem bija ieplānoti tikai divi koncerti vienā dienā, tad tagad tie bija trīs divās dienās.

Parasti mūsu sirdī ir vēlme cilvēkiem pēc koncertiem ko uzdāvināt, lai nebūtu jādodas mājās tukšām rokām. Kas var būt labāks par pavasara ziedīniem un grāmatu ar sirsnīgu vēlējumu? Tā nu zvans draugam – māsiņai Anitai –, vai gadījumā “nejauši” nav plānota kādas jaunas grāmatas izdošana? Dievs arī par to bija parūpējies – par jaunās misijas grāmatas atklāšanu līdz Latvijai tieši laikā, jo Viņš nekad neko nekavē!

Lai Dievam izteiktu pienācīgo slavu, “Adventes Vēstis” nepietiktu vietas nekam citam! Bet pāris vārdos: paldies, Dievs, par šo īpašo piedzīvojumu; par Tavu vadību; par

mūsu draudzītes nenogurstošajām lūgšanām; par spēku pārvarēt šķēršļus; par stiprinājumu ticībā visiem; par ansambļa drosmīgajiem, mīļajiem, sirdskaistajiem un radniecīgajiem jauniešiem; par atjaunoto jaunības degsmi; par līdzekļiem, kuru nepietrūka, jo tie tika Dieva pavairoti; par miklajām acīm un aizlūstošajām balsīm, izsakot to, ko nozīmēja šie koncerti; par atsaucību, viesmīlību un pretimnākšanu no Madonas Luterāņu baznīcas vadības un Ērgļu Saieta nama vadības; par aizpildītajiem krēsliem koncertos; par vienotību, atsaucību mūsu draudzītēs organizēšanas procesā; par Svētā Gara lietu, kas aplaistīja jaunos, dīgstos asniņus; par grāmatām, kuras jau tiek lasītas; par iespēju redzēt, ka arī šis būs viens no puzzles gabaliņiem vēl daudzu cilvēku glābšanas stāsta gleznās; par mierīgajām debesīm, zem kurām vēl varam veicināt Viņa darbu!

*Madonas un Ērgļu draudzītes
vārdā – Bērziņu ģimene*

ANSAMBLĀ DALĪBNIEKU LIECĪBAS

ARTŪRS

STRANCIS:

Vēlos pastāstīt par ansambļa “Sirds čuksti” koncerttūres pirmo koncertu Liezērē.

Atceros, ka šajā draudzītē esmu bijis kopā ar mammu, kad biju vēl bērns. Toreiz telpas likās lielas un plašas, bet tagad saprotu, ka tas tā šķita ar bērna acīm.

Laikapstākļi koncerta dienā, tāpat kā toreiz, bija ļoti mainīgi – brīžiem uzspīdēja gaiša saulīte, bet nākamajā mirkli jau snīga slapjš sniegs. Tas daļēji ietekmēja koncerta noskaņu. Tomēr šī vieta man asociējas ar īpašu Dieva klātbūtni.

Mācītājs A. Āriņš ir stāstījis liecību, ka no šīs baznīcas iedzīvotāji redzējuši izplūstam spilgtu gaismu, kā uguni. Mans ansambļa draugs Ernests šo vietu izvēlējās savai kāzu ceremonijai.

Bērziņu ģimene bija parūpējusies, lai ēkā būtu kaut cik siltuma, elektrība, kā arī pēc koncerta – silta tēja, maizītes un dāvanīņas.

Tika pieslēgts līdzīgs atvestais sintezators, Miks uzrunāja klātesošos, un koncerts varēja sākties. Šis koncerts mūsu ansamblim bija laba iespēja saprast kopainu turpmākajai tūrei ar dziesmām un Mika M. uzrunām. Ansambļa meitenes šo Liezēres koncertu raksturoja kā emocionāli spilgtāko.

Koncerta tēma bija Dieva glābšanas plāna īss pārstāsts. Lai gan Miks ir mūsu bijušais ansambļa dalībnieks, viņš labprāt spēcīnāja puīšu rindas visās dziesmās. Cerējām, ka klausītāju pulks būs krietni kuplāks, tomēr dziedājām kā lielai, klausītāju pilnai zālei.

Priecājamies, ka varējām atbalstīt Dieva glābšanas ideju, uzrunājot cilvēkus šajā koncertā. Slava Dievam, ja kaut viens cilvēks caur to piedzīvotu atgriešanos!

RELDA

TREILĪBA:

Kā tika atbildēta lūgšanai un dots spēks brīžos, kad šķita, ka visas enerģijas rezerves iztukšotas

Dievs mani un manu ģimenīti ir brīnīgi svētījis ar ģimenes pieaugumu, manī rosās jauna dzīvība, es neesmu viena. Liels atbalsts bija vīrs Toms, kurš devās mums līdzī, vadīja auto, filmēja un atbalstīja morāli.

Šī nedēļas nogale fiziski bija grūta – garais ceļš, ilgās stundas, kas pavadītas uz kājām. Pirmās dienas pēdējā koncerta beigās jau šķita – esmu pieļāvusi kļūdu, domādama, ka varēšu to izturēt. Emocionāli, protams, biju piepildīta un laimīga par pieredzi.

Brauciena otrajā dienā mums bija atlicis pēdējais koncerts Ērgļu saietā namā. Ierodoties tur, mums ierādāja nelielu telpu, kurā nolikt mantas, iedziedāties, kopīgi pielūgt. Sākot iedziedāties, sapratu, ka, stāvot kājās, iedziedāšanās nebūs iespējama, jo spēka nebija vispār, pašai balss šķita tik vārģa, tikko dzirdama, bezspēcīga.

Pēdējā lūgšanā pirms koncerta kopīgi lūdzām pēc Dieva vadības, spēka, spirdzinājuma.

Koncerta laikā nolēmām apsēsties brīžos, kad ir uzruna starp dziesmām, tā bija lieliska iespēja atvilkt elpu un uzkrāt spēkus, bet vēl īpašāk par to – mēs varējām ieklausīties Mika sagatavotajā uzrunā pirms katras dziesmas. Mēs sēdējām, atguvām spēkus, klausījāmies šajos īpašajos ievadvārdos pirms dziesmām, pārdomājām teikto, ar jaunu attieksmi un atdevi izdziedājām dziesmas. Nav šaubu, ka mūsu dziedājumu stiprināja eņģeļu balsis, Dieva spēkā šī skaņa tika kuplināta, un mēs varējām no sirds izbaudīt pēdējo koncertu, nevis gaidīt, lai tas ātrāk beigtos.

Pēc koncerta mums palūdza izdalīt ziedus un grāmatiņas koncerta apmeklētājiem. Man tik ļoti palika atmiņā Mika teiktais: “Pirms koncerta es skatījos, ka visi galīgi saguruši, un te pēc koncerta, datot grāmatiņas, visi smaida, smejas, sarunājas ar koncerta apmeklētājiem!” Tas pilnībā atspoguļoja un tieši parādīja uzklusīto un atbildēto lūgšanu, pašu spēkā tas nebūtu izdevies.

“Viņš nogurušajiem dod spēku un vairo stiprumu nespēcīgajiem.” (Jes. 40:29)

AMANDA MARIJA RUDZĪTE:

Liecību spēks

Viena no koncerta sastāvdaļām bija liecības par Dieva darbiem mūsu dzīvē. Arī man bija iespēja dalīties. Sākumā šķita, ka liecības neiederas visā Lieldienu notikumu stāstā un ka cilvēkus tas neuzrunās, taču koncertos piedzīvoju pretējo. Cilvēki ar smaidu klausījās katrā stāstā un dzīvoja līdz notikumiem. Liecības bija kā apliecinājums tam, ka Jēzus nāve nav veltīga, ka, pateicoties Golgātas notikumiem, varam piedzīvot Dieva mīlestību un rūpes par mums katru dienu. Arī man tas bija labs atgādinājums par gādīgo Dievu, kurš manā dzīvē ir darījis tik daudz brīnumu. Daļu no tiem jau biju piemirsusi.

MIKS MOŽEIKO:

Gatavojot programmu un uzrunas, spēcīgā veidā piedzīvoju to, kā Dievs spēj vadīt domas, dodot īstos vārdus un idejas par veidu, kā uzrunas pasniegt.

Kādu rītu, kad vēlējās izveidot tekstu, piemēram, par Jēzus dzīvi, apsēdos pie datora un paņēmu blakus Bībeli. Tomēr prātā bija liels tukšums. Šķietami zinu tik daudz informācijas par šo tematu, bet – kā to pierakstīt? Ko tieši no visa pavēstīt? Un kā to pateikt dažās rindkopās? Ar kādām rakstvietām? Likās, ka šie un citi jautājumi ir pārāk nepārvarami, lai taptu vēstījums. Tomēr dedzīgi tvēros pie visas gudrības Dieva, lai īpaši izlūgtu Viņa vadību – lai Viņš man domās liek īstos vārdus, lai vada manu roku, lai mani dara par instrumentu šīs vēsts veidošanā.

Dievs ātri atbildēja uz šo lūgšanu. Teju uzreiz pēc lūgšanas manā prātā sāka rasties idejas un domas. Tās ātri vienu pēc otras pierakstīju, tad sagrupēju un papildināju, lai veidotos stāstījums. Kad likās, ka nu jau būtu gana, atkal lūdzu un vaicāju Dievam, vai ir vēl kas nepieciešams. Bet Viņš

klusēja. Sapratu, ka nav un ka viss pierakstītais tapis Viņa žēlastībā.

Šādu neaptveramu vadību un gudrību mēs varam saņemt arī ikdienas situācijās, lai kārtotu eksāmenu, atrisinātu kādu darba problēmu vai tamlīdzīgi. Tomēr šķietami visīpašāk to iespējams piedzīvot tad, kad tas viss nav saistīts ar tevi pašu, bet gan ar glābšanas vēsts sniegšanu citiem.

Grāmatā “Laikmetu ilgas” mums ikkatram ir sniegta ļoti spēcīga un noderīga atziņa, un tā skan: “Nav robežu tāda cilvēka derīgumam, kas ir atteicies no sava es, ļaujot sirdī darboties Svētajam Garam, lai dzīvotu Dievam pilnīgi svētītu dzīvi.”

SENTIS

GEIDE:

Pēc mūsu pašu mazās Liezēres draudzītes koncerta devāmies uz Madonas Luterāņu draudzi, lai kalpotu ar otro koncertu. Kad ieradāmies, telpas likās lielas un plašas un bija manāms uztraukums, vai spēsim pieskandināt šīs lielās telpas bez mikrofoniem. Uztraukumu radīja arī jūtama dzestums, jo pie izelpas varējām redzēt savu dvasi. Tas, protams, balsī radīja savas korekcijas, un dziedot bija jūtams *trīceklis*. Pie katras iespējas devāmies pie radiatoriem sasildīties.

Pirms koncerta sākuma vienojāmies lūgšanā un nolikām visu Dieva gādīgajās rokās. Bijām jau runājuši, ka koncertā dziedāsim mēteļos un jakās, lai taupītos vēl pēdējam koncertam Ērgļos. Taču koncerta sākumā, dodoties uz baznīcas priekšu, visi kopā viens pēc otra savus mēteļus un jakas atstājām uz soliēm. Dievs mūs ikkatru piepildīja ar siltumu un mūsu nespēkā varens parādījās – “Un Viņš ir sacījis: “Tev pietiek ar Manu žēlastību; jo Mans spēks nespēkā varens parādās.” Tad nu daudz labāk lielšos ar savu nespēku, lai Kristus spēks nāktu pār mani.” (2. Kor. 12:9) – , jo ne mēs nosalām, nedz arī bija vajadzīgi mikrofoni, likās, ka eņģeļi dzied ar mums kopā un piepilda šīs telpas ar skanīgumu.

Ar katru kalpošanas reizi mēs

aizvien spēcīgāk izjutām Dieva rūpes un lūgšanu lielo spēku gan ansambli, gan mūsu ikkatru dzīvē.

ELĪNA STRANCE:

Ticības lūgšana ir ansambļa “Sirds čuksti” lielais spēks!

Par šo kalpošanas nedēļas nogali kā ansamblis zinājām jau vismaz mēnesi pirms noliktajiem datumiem. Man sirdī Dievs ielika domu piedāvāt ansambļa dalībniekiem visu mēnesi katru rītu vai vakaru kopā pielūgt. Jo es apzinājos, ka, kalpošanas laikam nākot tuvāk, būs visādi šķēršļi, grūtības, problēmas. Būs vajadzīgs spēks no Dieva, lai nepagurtu un nezaudētu vēlmi doties tālāk.

Šie rīti un vakari bija patiesi kaut kas īpašs. Lai gan ne vienmēr bijām daudzi, bet lūgšanas notika. Mēs ik dienas dalījāmies piedzīvotajā, lūdzām pēc vadības un gādības ansambļa dalībniekiem un ielikām visas mūsu vajadzības Tā rokās, kurš vislabāk zina, kā mums palīdzēt. Vienojāmies kopīgā lūgšanā par mūsu brāļiem un māsām Ukrainā, kur notiek tik šausmīgas un prātam neaptveramas lietas. Nav iespējams saprast, ka kaut kas tāds notiek 21. gadsimtā... Mēs varam lūgt un, cik vien praktiski varat palīdzēt šajā laikā, aicinām to darīt!

Tuvojoties 9.–10. aprīlim, kad notika šie koncerti, šķēršļi parādījās gan caur veselības problēmām, gan citiem iemesliem, kad nevarējām satikties uz mēģinājumiem. Laiks strauji steidzās uz priekšu. Parādījās nemiers – koncerta programma vēl pusgatava, bet laika gandrīz vairs nav.

Viens no svarīgākajiem jautājumiem, ko lūdzām Dievam, bija koncerta vadītājs – runātājs. Mums prātā nāca dažādu kalpotāju vārdi, uzrunājām vairākus, bet neviens šai laikā netika. Kad likās, ka nu jau ideju sāk trūkt un laika nemaz nav atlicis, Dievs deva mūsu prātā domu uzrunāt kādreizējo ansambļa dziedātāju Miku Možeiko. Viņu Dievs ir apveltījis gan ar dziedāšanas dāvanu, gan ar runas dāvanām. Dievs uz šo lūgšanu atbildēja vēl brīnīšķīgāk, nekā sākotnēji gaidījām,

jo kopā ar runātāju ieguvām vēl vienu dziedātāju, kurš brīnišķīgi papildināja puīšu balsis. Ticam, ja Dievs dos, Miks varēs pievienoties mums arī uz citiem koncertiem nākotnē.

Tādas atbildes bija vēl un vēl – par cilvēku aicināšanu uz koncertiem, par spēku, par veselību, par balss skanīgumu, par vadību, par vienotību u. c. Kā arī par tehniskām lietām – par apskaņošanu, klavierēm un citiem tehniskiem jautājumiem. Galvenā lūgšana bija, lai mūsu “es” ietu mazumā, bet Dieva Vārds augtu augumā, un lai kāds cilvēks vēlētos ar Dievu iepazīties vairāk. Vai tas tā būs noticis, to redzēsīm tikai Jaunajā Zemē. Bet lūgšana paliek dzīva vēl joprojām!

Slava un pateicība Dievam, jo nav tādu lietu, kas Dievam būtu par mazu

vai par lielu. Dievam visas lietas ir iespējamās.

Meklējot citātu par lūgšanu, atradu kādu trāpīgu un aktuālu šim laikam, ko vēlos līdzdalīt arī ar jums: “Skatoties atpakaļ, es saprotu, ka man Viņam jāpateicas. Skatoties uz priekšu, es saprotu, ka man Viņam jāuzticas. Skatoties apkārt, es saprotu, ka man Viņam jākalpo.”

SANTA ZAĶE:

Šī brauciena laikā mēs piedzīvojām ļoti sirsnīgu uzņemšanu! Bērziņu ģimene parūpējās gan par koncertu organizēšanu un izziņošanu, gan par mūsu

izguldīšanu. Tā kā koncerti bija plānoti divu dienu garumā, Bērziņu ģimene turklāt rūpējās par brokastīm no rīta, supergaršīgām pusdienām un vakariņām. Mēs jutāmies apčubināti! Ne par ko nebija jāuztraucas! Papildus tam mūs pavadīja ar dāvaniņām no Jāņkalnu gardumiem un pašceptu maizīti. Mmm!!! Bet Bērziņu ģimenei bija vesela komanda, kas palīdzēja gan ar ēdiena pagatavošanu, gan ar lūgšanu spēku, tāpēc pateicamies visiem palīgiem Cēsu, Madonas un Ērgļu draudzē – par emociju piepildītām dienām un iespēju atkal uzstāties un kalpot!

Lai Tēv patīk manas mutes valoda

Turpinot maija numura Ukrainas tēmu, arī Valodas lappusītē šoreiz parunāsim par Ukrainu, konkrētāk – par Ukrainas vietvārdu lietojumu latviešu valodā.

Tā kā man joprojām ir gods un prieks darboties Latviešu valodas ekspertu komisijā, varēju piedalīties sēdē, kurā tika spriests par Ukrainas vietvārdu turpmāko rakstību latviešu valodā. Kā teica viens no komisijas dalībniekiem – viņam nav iespējas doties pilnīgā aizstāvēt Ukrainu ar ieročiem, tāpēc veids, kā viņš var palīdzēt, ir atbalstīt Ukrainas vietvārdu rakstību atbilstoši ukraiņu valodas normām.

Rosinu arī jūs, mīlie lasītāji, paust atbalstu, gan runā, gan rakstos ievērojot turpmāk sarakstā norādīto Ukrainas vietvārdu lietojumu!

(Valsts valodas centra Latviešu valodas ekspertu komisijas lēmums Nr. 1-15/1)

* Ar zvaigznīti apzīmētie ir lokāmi vietvārdi, līdzīgi kā Talsi, Limbaži, Helsinki u. tml., piem., *braukt uz Sumiem, dzīvot Černivcos, Čerkasu iedzīvotāji.*

UKRAINAS VIETVĀRDI

Nosaukums ukraiņu valodā

Київ
Харків
Одеса
Дніпро
Донецьк
Запоріжжя
Львів
Кривий Ріг
Миколаїв
Маріуполь
Луганськ
Вінниця
Майівка
Севастополь
Сімферополь
Херсон
Чернігів
Полтава
Черкаси
Хмельницький
Суми
Житомир
Чернівці
Горлівка
Рівне
Кам'янське
Кропивницький
Івано-Франківськ
Кременчук
Тернопіль
Чорнобиль

Atveide latviešu valodā

Kijiva
Harkiva
Odesa
Dnipro
Donecka
Zaporīžja
Lviva
Krivijriha
Mikolajiva
Mariupole
Luhanska
Vinnica
Makijivka
Sevastopole
Simferopole
Hersona
Černihiva
Poltava
Čerkasi*
Hmeļnicka
Sumi*
Žitomira
Černivci*
Horlivka
Rivne
Kamjanska
Kropivnicka
Ivanofrankivska
Kremenčuka
Ternopiļa
Čornobiļa

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

GRĒKS IR VAIRĀK NEKĀ TIKAI RĪCĪBA

Draudzē runā par grēka dabu. Kādas ir grēka Bibēliskās perspektīvas?

Grēks ir ētiska, morāla, mentāla un garīga cilvēka būtnes samaitāšanās, atkāpe no sākotnēji radītā Dieva tēla (1. Moz. 1:26). Samaitāšanās ietverta garīgā atsvešināšanās no Dieva labās radības. Šis process atmet garīgo un morālo derīgumu, un tas Dievam nav pieņemams. Grēka koncepts, ko saprot kā iekšējās būtības un viengabalainības izjukšanu, palīdz mums saprast, kas mūsos notiek, ka tas ir kaut kas vairāk nekā tikai rīcība.

1. Grēks ir sacelšanās, pavērdzināšana un atsvešinātība

Grēkam ir spēks pavērdzināt (Rom. 6:17), ko brīvprātīgi esam pieņēmuši kā sacelšanos pret Dievu (1. Moz. 3:1-7). Sākotnēji grēks bija ne ar ko nesalīdzināma sacelšanās pret labo Radītāju, kas uzreiz pārtapa nepārtrauktā, šķēļošā un graužošā iekšējā attieksmē, kura izpaudās visvisādās ļaunās domās, vārdos un darbos. Grēcinieka būtība ir atrasties iekšējā konfliktā ar

Dievu, ar citiem un pašam ar sevi (Rom. 8:7; 7:23; Jēk. 4:4). Ja grēks ir sacelšanās pret Dievu, tad tas ir arī stāvoklis atsvešinātībā no Viņa (1. Moz. 3:8), kurš ir dzīvības Avots. Tādēļ grēcinieki nenovēršami virzās pretī savai iznīcībai. Sacelšanās veido distanci, atšķirtību un paredz neatkarību (Ef. 2:12). Nāve un samaitātība, ko jau pieminējām, nozīmē atsvešinātību no Dieva. Šī atsvešinātība atklājās grēcīgā rīcībā.

2. Grēks kā rīcība

Pārsvarā mēs grēku uztveram kā nopietnu uzvedības problēmu. Daļēji tas ir pareizi. Bībele definē grēku kā bauslības pārkāpumu (1. Jņ. 3:4). Bībele izceļ netaisnu rīcību kā grēcīgu, jo tā atklāj cilvēka iekšējo būtību. Tā ir objektīvs pierādījums cilvēka sirds stāvoklim, kas ir samaitāts eksistences centrs. Jēzus to aprakstīja šādi: “Jo no iekšienes, no cilvēka sirds, iziet ļaunas domas, nešķīstība, zādība, slepkavība, laulības pārkāpšana, mantkārība, blēdība, viltība, ienaidība, skaudība, Dieva zaimošana, lepība, vieglprātība.” (Mk. 7:21–22)

Cilvēkos iekšēji kaut kas nav pareizi. Samaitātība mīt pašā mūsu eksistencē. Izpratne par grēku kā rīcības problēmu nav pilnīga, jo tā ietver dziļu cilvēka iekšējo tumsību. Ierobežota izpratne par cilvēka stāvokli noved pie ierobežotas izpratnes par samaksu, kuru nesa Dieva Dēls.

3. Grēka problēma risinājums

Grēka problēmas risinājums neietver cilvēka uzvedības pārmaiņas pat tad, ja tās notiek Gara spēkā. Tas ietver nāvi. Kristus mira baisā nāvē, šķirts no Tēva (Mt. 27:46). Cilvēka samaitāto dabu nevar salāpīt. Tā ir jāiznīcina, un tas notika pie Kristus krusta. Tas, ko Dievs prasa, ir jaunpiedzimšana (Jņ. 3:5)! To izraisa Viņa augšāmcelšanās spēks (1. Kor. 15:44–45)! Pašlaik mēs cīnāmies grēka pasaulē, bet, Kristum atnākot, mūsu grēcīgā daba taps novērsta un mēs tapsim ietērpti nemirstībā (1. Kor. 15:52–53)!

(No “Adventist World”,
2021. gada oktobris)

Tulkoja Andris Pešelis

ADVENTISTU DRAUDZES IZPILDKOMITEJA NOBALSO PAR UKRAINAS ADMINISTRATĪVĀ BIROJA PAGaidu PIEVIEŅOŠANU ĢENERĀLKONFERENCEI

12. aprīlī, ikgadējās pavasara sanāksmes laikā, SDA Ģenerālkonferences izpildkomiteja veica atklātu balsojumu par Ukrainas ūnijas tiešu pievienošanu Ģenerālkonferencei līdz brīdim, kad būs iespējams noteikt citu kārtību. Iepriekš Ukrainas ūnija bija daļa no Ģenerālkonferences Eirāzijas divīzijas. Šis lēmums jau ir stājies spēkā, un tas ir rezultāts “pašreizējiem geopolitiskajiem notikumiem, kas radījuši administratīvas grūtības Ukrainas ūnijas konferencē un Eirāzijas divīzijā.”

“Pašreizējo notikumu kontekstā,” sacīja ĢK prezidents Teds Vilsons, “ir kļuvis skaidrs, ka SDA Ukrainas ūnija jāatdala no Eirāzijas divīzijas un īslaicīgi jāpievieno SDA Ģenerālkonferencei. Lūdziet, lai Dievs vada Savu darbu Ukrainā, kamēr draudze seko Kristus pēdās, kalpojot

cilvēkiem viņu fiziskajās, garīgajās un sociālajās vajadzībās šajā laikā!”

Balsojums paredz, ka no 12. aprīļa Ukrainas ūnijas pārraudzības komiteja, kuru vada ĢK galvenais viceprezidents Artūrs Štēle, sniegs tiešu palīdzību un veiks konfesionālo aktivitāšu pārraudzību Ukrainā no ĢK mītnes vietas Silverspringsā, Merilendā, ASV. Balsojums paredz arī to, ka Ukrainas ūnijas piesaiste Ģenerālkonferencei tiks periodiski pārraudzīta.

“Draudzes struktūrai vienmēr ir jāveicina draudzes misija,” sacīja A. Štēle. “Dienmēr mēs nedzīvojam perfektā pasaulē. Pašreizējā traģiskā situācija Ukrainā pieprasa šādas izmaiņas struktūrā, lai misijas darbs varētu turpināties. Mēs esam uzklaušījuši draudzes vadītājus Ukrainā, kā arī Eirāzijas divīzijas vadītājus, un ir kļuvis skaidrs, ka šādas izmaiņas ir

nepieciešamas,” viņš sacīja.

“Traģiskie notikumi Ukrainā ir atstājuši uz pasauli dziļu iespaidu,” sacīja T. Vilsons. “Redzot briesmīgo vardarbību un zaudētās dzīvības Ukrainā, ikvienam no mums sirds ir skumju un smaguma pārņemta. Mēs dedzīgi lūdzam, lai asins izliešana tiktu pārtraukta un lai Ukrainā un Krievijā valdītu miers. Esam pateicīgi par kristīgās mīlestības izliešanos un rūpēm, kuras tik daudzi draudzes locekļi Austrumeiropā un visā pasaulē izrāda bēgļiem.”

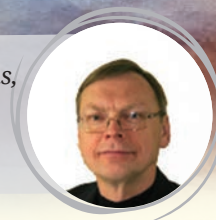
Eirāzijas divīzija turpinās savu administratīvo darbību pārējā divīzijas teritorijā.

“Lūdziet pēc Dieva svētībām un vadības šajā svarīgajā pasaules draudzes reģionā, it īpaši šai izaicinošajā laikā!” mudināja T. Vilsons.

(Materiālu sagatavoja LDS
Komunikācijas nodaļa)

NEBĪSTIETIES!

Ainārs Gailis – Siguldas,
Ogres un Salaspils
draudzes mācītājs

Gada sākumā lūgšanu grupā domājām, kuru grāmatu izvēlēties kopīgajiem lasījumiem. Bija vairāki piedāvājumi. Vairākums nobalsoja par Elizabetes Talbotas grāmatu “Es tev došu mieru”. Kad grāmatas lasīšana tuvojās noslēgumam, sākās karš Ukrainā. Miera tēma kļuva vēl aktuālāka. Kā iegūt mieru sirdī, dzīvēt un kā to paturēt, kad blakus plosās karš?

Nākamā grāmata, ko lūgšanu grupā izvēlējamies lasīt, bija Marka Finlija “Dzīve bez bailēm”. Vai tiešām šajā pasaulē ir iespējams dzīvot bez bailēm un ar paliekošu mieru sirdī? Droši vien tas nav tik vienkārši, kā izskatās. To mēs zinām no savas pieredzes. Kurš gan nezina, kas ir bailes? Bailes pazīst visi, bet ne visi ir gatavi atzīt, ka baidās. Kādi no mums ir drosmīgāki, daži – pat pārgalvīgi, citi ir nedrošāki, bailīgāki.

No kā mēs baidāmies? Katrs no kaut kā sava. Tas var būt atkarīgs no vietas un apstākļiem, kādos dzīvojam. Kādā vietā var būt bailes no vulkāna izvirduma, zemestrīces, cunami, citviet – no sausuma, ugunsgrēka, pērkona, zibens. Neskatoties uz to, kur dzīvojam, lielai daļai cilvēku var būt bailes no kara, trūkuma, bada, slimībām, nezināmās nākotnes un nāves...

KAS IR BAILES

“Bailes ir nepatīkamas emocijas, kas rodas kā atbildes mehānisms, dzīvam organismam sastopoties ar draudiem vai sāpēm. Bailes ir organisma dabiska reakcija, lai pasargātu to no sociālajiem un fiziskajiem apdraudējumiem un nāves, sagatavojot organismu uzbrukumam vai aizsardzībai. Baiļu stiprums ir atkarīgs no situācijas, kurā cilvēks atrodas, paša

cilvēka personības un pieredzes. Bailes ir saistītas ar citiem cilvēka emocionālajiem stāvokļiem: raizēm, nemieru, histēriju, paniku.” (Vikipēdija)

KO PAR BAILĒM SAKA BĪBELE

Dievs radīja cilvēkus ar prasmi izvairīties no briesmām. Cilvēks ir spējīgs sajūst briesmas. Dievs deva cilvēkiem acis, ausis, degunu un muti. Ar acīm var saredzēt bīstamas vietas. Ar ausīm dzirdēt bīstamas skaņas un trokšņus. Ar degunu var saost dūmus, kas brīdina par ugunsgrēku. Ar muti sajūst garšu vai bojātus produktus. Dievs radīja cilvēkus ar spēju domāt, analizēt un izdarīt izvēli.

Kad Dievs radīja cilvēkus, tie atradās drošībā, dzīvojot Dieva noteiktajās robežās Ēdenes dārzā. Ādams un Ieva bija drošībā tīkmēr, kamēr atradās Dieva gribas paklausības robežās. Ja cilvēki stājas pretī Dieva gribai, pārkāpjot nospraustās robežas, tad sastopas ar problēmām un nonāk briesmās. “Un Dievs Tas Kungs pavēlēja cilvēkam, sacīdams: No visiem dārza kokiem ēdams ēd, bet no laba un ļauna atzišanas koka tev nebūs ēst, jo tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mīrdams mirsi.” (1. Moz. 2:16–17)

Dzīvojot Ēdenes dārzā, Ādams ar Ievu jutās drošībā, neapdraudēti. Dievs par viņiem rūpējās, un bailes viņi tā īsti nebija izjutuši. Līdz kādam brīdim, kad, nepaklausot Dievam, nokļuva bīstamā situācijā. “Enģeļi Ievu brīdināja nenošķirties no vīra, kad tie dārzā veica ikdienas darbus. Viņa tuvumā tai tik daudz nedraudēja briesmas no kārdināšanām, kā vienatnē. Bet, pilnīgi nogrimusi sava patīkamā pienākuma izpildē, tā neapzinīgi bija attālinājusies no

Ādama. Redzot, ka ir viena, viņu pārņēma briesmu sajūta, bet tā apspieda bailes un nolēma, ka ir pietiekoši gudra izšķirt, kas ļauns, lai tam pretotos. Aizmirsdama enģeļu brīdinājumus, viņa drīz jau atradās pie aizliegtā koka un ar izbrīnu un ziņkāri to aplūkoja. Augļi bija ļoti skaisti, un viņa neizpratnē sev jautāja, kāpēc Dievs tos ir aizliedzis. Tagad bija pienākusi kārdinātāja stunda [...]. “Sieva vēroja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu [...], un viņa ņēma no koka, un ēda.” Bez bailēm viņa tagad plūca un ēda [...].” (E. Vaita. “Sentēvi un pravieši”) Tad Ieva steidzās pie vīra, skubinot arī viņu ēst aizliegto augli. Ādams aptvēra, ka Ieva ir pārkāpusi Dieva pavēli. Viņa prātā notika cīņa, bet, baidoties pazaudēt Ievu, ko Dievs bija devis, viņš ņēma, ēda un dalījās Ievas liktenī.

Apēdot aizliegto augli, pazuda ierastais miers un drošības sajūta. Tā vietā stājās vainas apziņa un bailes no nākotnes. “Un Dievs Tas Kungs sauca cilvēku, sacīdams: “Kur tu esi?” Tas atbildēja: “Es dzirdēju Tavu balsi dārzā, un mani pārņēma bailes, jo esmu kails, un es paslēpos.”” (1. Moz. 3:10) Ādams bailēs slēpās no Dieva. Tas nav tas pats, kas būties Dievu. Būties Dievu nozīmē cieņas un godbijības parādīšanu. Grēks piepildīja cilvēkus ar nevajadzīgām bailēm – bailēm no dzīvības devēja. Ādamam un Ievai vajadzēja būties Dievu, būties pārkāpt Dieva norādījumus, nevis baidīties no Dieva.

Dievs ir devis cilvēkiem spējas baidīties no reālām briesmām. Bailes var būt labas un vajadzīgas, jo signalizē par draudošām briesmām un pasargā no neapdomīgas rīcības, piem., ātruma un augstuma. Ir vajadzīga baiļu sajūta, lai mēs paliktu dzīvi.

Bet bailes var cilvēku tā pārņemt savā varā, ka neļauj racionāli domāt un pieņemt saprātīgus lēmumus. Tās var būt tik spēcīgas, ka sākas panika.

Grēks piepildīja cilvēkus ar nevajadzīgām bailēm. Mēs vairāk baidāmies no cilvēkiem, nekā bīstamies Dievu. Ko cilvēki par mums domās, ja pateiksim, ka esam kristieši?

Dzīvē mēdz būt dažādas situācijas, kad pat drosmīgiem cilvēkiem rodas bailes. Dāvids bija drosmīgs vīrs. Jaunībā viņš iestājās nevienlīdzīgā cīņā pret milzi, stiprinieku Goliātu, un uzvarēja. Jau pirms tam Dāvids bija izcēlies ar drosmīgiem darbiem. Ierēdnis, kas par viņu ziņoja ķēniņam, paskaidroja, ka tas ir “varonīgs jauneklis un karavīrs, pie tam gudrs vārds un skaists augumā, un Tas Kungs ir ar viņu.” (1. Sam. 16:18) Pats Dāvids apliecina savu bezbailību: “Kad bruņoti pulki nostājas pret mani, mana sirds ir bez bailēm; kad pret mani ceļas karš, arī tad es esmu pilns pašāpības.” (Ps. 27:3) Tad kādā citā brīdī viņš atzīst, ka piedzīvo bailes: “Bailība pārņem manu sirdi, izved mani no manām bēdām.” (Ps. 25:17) “Bailēs un nomāktības bēdās es piesaucu to Kungu [..].” (Ps. 118:5)

Arī mācekļi, kuri vairākus gadus bija pavadījuši kopā ar Jēzu, piedzīvoja ko līdzīgu. Vienu brīdi viņi bija drosmes pilni, vismaz vārds. Pēc Svētā Vakarēdiena Jēzus ar mācekļiem devās uz Eļļas kalnu. “Tad Jēzus saka tiem: “Jūs visi šinī naktī pret Mani apgrēcināsities [..]. Pēteris saka Viņam: “Jebšu man būtu jāmirst ar Tevi, taču nemūžam Tevi neaizliegšu.” Tāpat arī visi citi mācekļi sacīja.” (Mat. 26:31–35) Redzot, ka Jēzus ļauj Sevi apcietināt, mācekļi pārbijās un bēga. “Tad visi mācekļi atstāja Viņu un bēga.” (Mat. 26:56)

“Bailēs un nomāktības bēdās es piesaucu to Kungu [..].” (Ps. 118:5).

Jēzu notiesā, piesit krustā. Jēzus mirst, Viņu gulta kapā, bet Viņš augšāmceļas un dodas pie Saviem mācekļiem, kuri nobijušies slēpjās. “Šinī pašā pirmajā nedēļas dienā, vakarā, kad mācekļi, bīdamies no jūdiem, bija sapulcējušies aiz slēgtām durvīm, nāca Jēzus, stājās viņu vidū un saka viņiem: “Miers ar jums!”” (Jņ. 20:19) Durvis ir aizslēgtas bailēs no jūdiem, jo mācekļi ir pārliecināti, ka varas iestādes nāks arī pēc viņiem. Tad ierodas Jēzus, lai viņus iedrošinātu.

Arī mums šodien ir vajadzīgs iedrošinājums. Mēs esam drosmīgi ļaudis, bet dažreiz sastopamies ar bailēm. Pandēmija vēl tā īsti nav atkāpusies, bet karš notiek tepat kaimiņos. Kas mūs sagaida rītdien? “Nekas tā neiztukšo cilvēka dvēseli, kā bailes no nezināmā, vientulības un ciešanām. Nemiers un skumjas nepadarīs tukšu tavu rītdienu; ar savu postošo spēku tās iztukšo tavu šodien. Neviens pārdzīvojums nav tik liels, lai to nevarētu atnest lūgšanā Dieva priekšā; tajā pašā laikā tas ir pārāk nenozīmīgs, lai to darītu par savu nastu. Atļauj Tā Kunga apsolījumiem valdīt pār tavām problēmām! Nebīsties uzticēt nezināmo nākotni visu zinošam Dievam!” Šie vārdi pieder Korijai ten Būmai, kura pārcieta Otrā pasaules kara šausmas un izdzīvoja koncentrācijas nometnē.

Bībelē vārdi “nebīsties”, “nebaidies” un citi nozīmes ziņā līdzīgi vārdi lietoti apmēram 365 reizes. Tas nozīmē, ka katrai dienai ir savs iedrošinājums. “Nebaidies, jo Es Esmu ar tevi, nebīsties, Es Esmu tavs Dievs, Es spēcīnāšu tevi, tev palīdzēšu, ar Savu labo taisnības roku Es tevi uzturēšu!” (Jes. 41:10) Ļoti iedrošinoši vārdi! Kad uzmācas nedrošība, nemiers un bailes, piesauksim To Kungu, kā to darīja Dāvids: “Bailēs un nomāktības bēdās es piesaucu To Kungu, un Viņš paklausīja un mani atsvabināja. Tas Kungs ir ar mani, es nebīstos nenieka. Ko cilvēki man darīs? Tas Kungs ir ar mani, lai man palīdzētu [..].” (Ps. 118:5–7)

Jēzus aicina: nebīstieties! “Un nebīstieties no tiem, kas miesu nokauj un dvēseli nevar nokaut; bet bīstieties vairāk no tā, kas miesu un dvēseli var nomaitāt ellē.” (Mat. 10:28) Sliktākais, kas var notikt, ir nomirt bez Dieva.

“Bīstieties Dievu, dodiet Viņam godu [..].” (Atkl. 14:7) Kopā ar Dievu mēs esam drošībā.

Mateja evaņģēlija 10. nodaļas kontekstā tie, kas var “nokaut miesu”, ir vajātāji, kuri beigās nogalinās dažus no mācekļiem (10:17–23). Cilvēki var nonāvēt, bet nav spējīgi iznīcināt uz mūžīgiem laikiem, jo Jēzus mira un augšāmcelās un arī mums ir šī augšāmcelšanās cerība. Mums nav jābīstas no cilvēkiem. “Bīstieties Dievu, dodiet Viņam godu [..].” (Atkl. 14:7) Kopā ar Dievu mēs esam drošībā.

“Viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc mēs nedzīvojam bailēs, ir tas, ka zinām, kādas būs beigas. Mēs zinām, ka koronavīruss vai jebkurš cits vīruss, dabas katastrofa vai atomkarš neiznīcinās dzīvību uz planētas Zeme. Mums ir Jēzus atgriešanās apsolījums [..]. Mums ir cerība, kas ļauj izdzīvot dzīves visgrūtākajos brīžos. Mūsos mīt pārliecība, jo esam lasījuši Bībeles pēdējās nodaļas. Mēs zinām, ka vēsture tuvojas noslēgumam. Apustulis Jānis raksta: “Un Dievs noslaucīs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaimanu, nedz sāpju vairs nebūs, jo viss bijušais ir pagājis. Tas, kas sēdēja tronī, teica: “Redzi, Es visu daru jaunu.” (Atkl. 21:4, 5) Šī pasaule nav viss, kas mums ir. Kristus uzrunā jūs un mani. Mūsu dzīve ir trausla un ievainojama. Mēs dzīvojam slimību skartā zemes miesā. Bet aiz visa tā ir kaut kas labāks, kas nāks – un tā ir Kristus godība. Ir Kāds, kura dēļ ir vērts dzīvot, un tas ir Jēzus Kristus. Ļaujiet Viņam piepildīt savu sirdi, atņemt bailes, nostiprināt pārliecību un sagatavot jūs Viņa drīzajai atnākšanai!” (M. Finlijs “Dzīve bez bailēm”)

DRAUDZE UKRAINĀ

Ir kāda valsts, kura kopš februāra ir teju ikvienu pasaules iedzīvotāja un teju ikviena Latvijas adventista sirdī, domās, prātā un arī daudzu lūgšanās. Tā ir Ukraina.

Šoreiz piedāvājam ielūkoties Ukrainas draudzes vēsturē un šodienā, ticot un zinot, ka Dieva rokās ir pagātne, tagadne un nākotne.

SARUNA AR LIDIJU NEIKURI

(Sarunas sākumā vienojamies par uzrunu ar "tu", jo, kā Lidija saka, esam taču Latvijā. Ukrainā tas tik vienkārši nenotiek, tur tomēr biežāk tiek lietota oficiālākā uzruna "jūs".)

AV: Tevi Latvijas adventistu draudzē pazīst, domāju, gandrīz visi zina, ka esi psiholoģe, ģimeņu konsultante, latviešu valodā ir izdota Tava grāmata "100 atbildes" (krievu val. "He простое состояние"). Taču par Ukrainas draudzi daudz nezīnām. Pastāsti, lūdzu, cik adventistu draudžu un draudzes locekļu ir Ukrainā, ar ko nodarbojaties, kāda ir (šobrīd diemžēl jāsauc – bija) draudzes dzīve!

L.N.: Ukraina ir īpaša valsts. Tā atrodas pašos bijušās Padomju Savienības rietumos – zem Eiropas, blakus Polijai. Senāk, tas varēja būt apmēram 20. gs. 20. gados, gandrīz puse Ukrainas piederēja Polijai. Tāpēc Eiropas kultūrai, īpaši Ukrainas rietumos, joprojām ir dziļas saknes. Cilvēki zina poļu valodu, mājas tiek celtas rūpīgi, eiropēiskā manierē. Cilvēki tur nav ļoti turīgi, bet cenšas, lai viss būtu tīri, rūpīgi, labi, kulturāli, visa kopējā attieksme pret cilvēkiem tur ir ļoti eiropēiska.

Jau tuvāk Krievijai, uz Doneckas pusi, šī Ukrainas daļa ir diametrāli pretēja. Tās ir atšķirīgas mentalitātes. Doneckas un Luhanskas apgabali un šīs divas pilsētas atšķiras no visas pārējās Ukrainas. Mēs ar vīru Vili Neikuru tur savulaik nostrādājām četrus gadus. Vili izsauca vietējais pilnvarotais

un jautāja: "Vai zināt, kurp esat atbraukuši?" Mēs ieradāmies no Rietumukrainas, bijām strādājuši Rovnā, Dubnā, Luckā, Koveļā, tur bija mūsu darba lauks. Tā nu šis pilnvarotais jautāja: "Vai zināt, kurp esat atbraukuši? Šī ir teritorija, kuru apdzīvo 25 – 30 % bijuši ieslodzīto." Tie nebija politiskie izsūtītie, tie bija kriminālnoziedznieki, kuri tika izsūtīti uz šiem apgabaliem, lai strādātu sahtās, oļraktuvēs. Mūsu ierašanās laikā tie jau bija šo ieslodzīto bērni un mazbērni. Viņi bija, tā teikt, no tāda paša māla veidoti. "Lūk, kur jūs esat atbraukuši! Tāpēc apzinieties, kādas būs attiecības starp cilvēkiem. Neatstājiet savu auto nepieskatītu pat 10 minūtes, jo to noteikti atlauzīs un nozags visu, ko varēs aiznest."

AV: Kurā gadā tas bija?

L.N.: 1989. gadā. Īsi pirms tam bija nomiris mans tētis. Tā nu mūs norīkoja uz Donecku, un mēs aizbraucām. Un, būdami te, saņēmām šādu informāciju! Attiecības pat draudzē bija visai skarbas, draudzes locekļi varēja mierīgi iemest sejā kādus asus vārdus. Viņi savstarpēji bija pieraduši pie šādas komunikācijas, bet mums tas šķita visai šausmīgi. Bijām šokēti par šādām attiecībām draudzē, īpaši Vilis, viņš taču nāca no Eiropas, no Rīgas, bija pieradis pie kulturālām, cieņpilnām, laipnām attiecībām. Viņš bija radis vispirms apdomāt un tikai tad teikt, tas bija viņam raksturīgi. Es esmu tāda straujāka, bet tas, kas te notika, pārsteidza

arī mani. Adventistu proporcija bija 700 draudzes locekļi pret 12 miljoniem iedzīvotāju. Zaporija, Krivijriha, tā visa bija viena draudžu savienība. Tas nebija viegli. Bet Vilis bija misionārs līdz sirds dziļumiem. Kad sapratām, ka draudzes darbs jāpaceļ, es ķeros pie jauniešiem un pusaudžiem, misijas projektiem, bet viņš nodarbojās ar draudzes iekšējo organizāciju. Viņš veica milzīgu misijas darbu, noorganizēja evaņģelizācijas kampaņas, veica samierniecisku darbu, nedaudz pārbūvēja draudzes namu, piešķīrot

Lidija Neikure: "Kad man bija pieci gadi, tēvs iemācīja man spēlēt harmoniju, tā bija mana mūzikas skola. Klavieres spēlēju joprojām."

1965. gads, Kijiva. Lidija un Vilis Neikuri.

tam eiropēiskākus vaibstus, trīsarpus gadu laikā draudze izauga līdz 10 000 locekļu. Tie bija lieli Dieva darba panākumi. Tika uzcelti vairāki lūgšanu nami, noorganizēti evaņģelizācijas projekti, simfoniskais orķestris ar kori, kas devās arī uz ārzemēm. Viesojāmies Bulgārijā, ar lieliem panākumiem sniedzām daudz koncertu. Šī kolektīva nosaukums bija “Надежда” (“Nadežda”, latv. “Cerība”), tajā piedalījās 84 cilvēki, braucām divos autobusus. Manā pārziņā bija pases, 84 pases! To visu dabūjām gatavu, un Donecka un Luhanska uzplauka. Tur ieradās daudzi pazīstami sludinātāji, viesojās arī Marks Finlijs. Notika ļoti daudz kristību, guvām vērtīgu pieredzi. Šī Donbasa draudze burtiski uzplauka, pārvērtās. Bija daudz jauniešu

Kāzu dienā kopā ar Kijivas draudzes jauniešu kori, kurā Lidija dziedāja.

pasākumu, evaņģelizācijas pasākumu – varena liecība par ceļu kopā ar Dievu. Tad mūs pārcēla uz Maskavu, kur Eirāzijas divīzijā nostrādājām vairāk nekā 10 gadus.

Bet nu – par Ukrainu. Esmu dzimusi Ukrainas rietumos, pasē rakstīts Volinskas apgabals. Tas jau dažiem var šķist aizdomīgi, jo Rietumukraina ir tas slavenais banderoviešu apgabals. Esmu

uzaugusi turpat Ukrainas rietumos, bet nevienu banderovieti gan netiku redzējusi. Tur dzīvo gluži parasti, kulturāli, kārtīgi cilvēki, ļoti strādīgi, ļoti rūpīgi un saimnieciski. Tur ir daudz skaistu, koptu saimniecību. Nacionālisti jau sastopami katrā zemē, bet tie ir atsevišķi cilvēki, kādi ir visur – tajā pašā Krievijā, Baltkrievijā, ļaudis, kuri pārpratuši patieso vārda “nācija” nozīmi.

Mans mazais dēls kopā ar vectētiņu mācās klausīties mūziku. Te viņam ir 10 mēneši. Vēlāk viņš pabeidza mūzikas skolu, trompetistus.

Pirmais Kijivas draudzes pūtēju orķestris, kuru 1962. gadā dibinājis L. Neikures tēvs.

Ukraina, cik vien sevi atceros, arī, kad tās daļa piederēja Polijai, bija vieta, kur ieradās Ģenerālkonferences pārstāvji. Kad mans tēvs bija jauns, tikko tika kristīts un sāka kalpot, šai apgabalā viesojās ĢK darbinieki. Mukačevā bija jauns, skaists lūgšanu nams. Tur notika dažādi semināri, mācība doktrīnas, tika izteikti aicinājumi kristīties, draudze auga milzu ātrumā. No turienes nāca daudzi sludinātāji, daļa no kuriem joprojām darbojas gan Krievijā, gan ārvalstīs, gan Ukrainā. Arī mans tēvs nāk no turienes, tāpat sludinātājs Žukaļuks, sludinātājs Burila, arī sludinātājs Himeņecs, varbūt esat par viņu dzirdējuši, viņš tagad strādā Vācijā ar slāvu kopienu, daudz labu Ukrainas sludinātāju ar stipru ticību nāk no šīs vietas.

Ukrainā draudzes izaugsme bijusi ļoti dinamiska, strauja, tā nekad nav apstājusies. Tas tāpēc, ka Ukrainas iedzīvotāji ir savā ziņā īpašas raudzes ļaudis. Ir ļoti augsts komunikācijas līmenis. Cilvēki var, braucot kopā sabiedriskajā transportā, 40 minūšu laikā kļūt draugi uz visu mūžu. Visi ir gatavi atvērties, uzsmaidīt viens otram, kaut ko pajautāt, aprunāties ar cilvēku, kuru redz pirmo reizi dzīvē.

Reiz braucu trolejbusā, skatos pa logu, nevienu, tā teikt, neaiztieku. Man iepretim divvietīgajā sēdekļī, malīnā sēž kāda sieviete. Skatās, skatās, skatās uz mani un klusē. Tad piepeši nāk man klāt un jautā: “Piedodiet, vai tā esat jūs? Vai es jūs redzēju televīzijā?” Ā, nu jau man kļūst skaidrs, par ko ir runa. “Esmu par jums sajūsmā!” sieviete turpina. “Šķiet, jūs sauc Lidija Dmitrijevna?” – “Jā,” apstiprinu, “esmu Lidija Dmitrijevna.” – “Jums ir

tik brīnišķīgas lekcijas!” Viņa redzēja mani pirmo reizi dzīvē. “Vai nevarat iedot savu adresi vai telefonu? Es vēlētos jums piezvanīt.” Lūdzu, iedevu savu telefona numuru, nav problēmu. Tā tas bijis daudz reižu. Mūsu TV kanālu “Nadija” (latv. “Cerība”) cilvēki zina, to skatās visi, tajā ir ļoti vērtīgas pārtraides. Arī šobrīd tas turpina raidīt visu diennakti.

AV: Jā, esmu to skatījusies Facebook. Tikai tagad tur viss notiek ukraiņu valodā, ir grūtāk saprast.

L.N.: Tāds bija rīkojums, kad sākās karš. Pirms tam bija daudz pārtraidītu krievu valodā. Domāju, pēc kara raidījumi atkal tiks raidīti tāpat krievu valodā.

Manis pašas valoda ir krievu. Varu, protams, runāt ukraiņiski, bet profesionāli man ir vieglāk to darīt krieviski, jo gan Bībele, gan Praviešu Gara grāmatas man allaž bijušas krievu valodā.

Atgriežoties pie šīs ukraiņu nacionālās iezīmes – komunikabilitātes –, jāteic, ka arī ukraiņu armija tāpēc ir tik vienota, saliedēta. Visi viens otram ir kā dzimtie brāļi. Otra raksturīga ukraiņu iezīme ir darba mīlestība. Ukraiņi ir ļoti strādīgi. Ja ukraiņis ir celtnieks, viņš būs lielisks celtnieks, ja ukrainim būs dārzs, tas būs ideāli kopts, ja ir kāds profesionāls datorspeciālists, tad viņš būs pieprasīts visā pasaulē, viņi skatās tautību, ja ukraiņis – jā, mēs viņu ņemam.

Tieši šis strādīgums, rūpība un komunikabilitāte kļuva par labu augsni, kurā tika izaudzīnāti daudzi labi sludinātāji, kuri darbojas visā pasaulē. Bukovina devusi daudz sludinātāju. Kas tur notiek šobrīd, es nezinu.

Pēc maniem aptuveniem aprēķiniem Ukrainā ir 40 tūkstoši adventistu, 6 tūkstoši dzīvo Kijivā. Nezinu, cik no viņiem palikuši tur. Es taču arī biju viena no šiem sešiem tūkstošiem. Šie 6 tūkstoši pieder 25 draudzēm. Draudzes nav lielas, trīs ir lielākas, bet pārējās vidēji lielas.

AV: Cik tas ir “neliela draudze”?

L.N.: Neliela ir 100 – 150 cilvēku.

Mūsu draudze ir liela, mums ir 800 draudzes locekļi. Mums ir divi krasti – kreisais un labais, pa vidu tek Dņepra. Abos krastos atrodas lieli adventistu centri. Viens ir Podolška, labajā krastā, kur arī es darbojos, no kurienes raida mūsu TV “Nadija”, bet kreisajā krastā atrodas mūsu draudžu savienības centrālais birojs. Visa Kijiva ir viena draudžu savienība. Jo, kā jau minēju, pilsētā ir 4 miljoni iedzīvotāji, 6 tūkstoši adventistu un 25 draudzes. Kijivas piepilsētas atrodas kreisajā krastā, tur ir Kreisā krasta garīgais centrs. Tur atrodas mūsu biroji, tur pieņemam apmeklētājus, tur izvietotas mūsu nodaļas, bet Podolškā ir telekompānija, tipogrāfija, mūsu draudze un ūnijas birojs. Tas viss izvietots vairākās savstarpēji savienotās ēkās.

Tā kā ūnija atrodas mums pavisam cieši blakus, labi zinām šos cilvēkus, kā viņi strādā, kādi ir viņu plāni un ieceres.

Draudzē visu laiku notiek dinamisks misijas darbs un, kā jau minēju, ir liels pieaugums, īpaši tas bija vērojams laika posmā pēc Padomju Savienības sabrukuma. Tajā laikā cilvēkos bija lielas garīgas slāpes. Draudze šai laikā auga neiedomājamā ātrumā. Pašas lielākās kristības pie

Bērnu stāstiņš Kijivas draudzē

Bērnu ansamblis Kijivas draudzē

mums bija 3500 cilvēku vienā reizē. Tas notika Kijivā, cilvēkus kristīja Dņeprā. Ļaužu visapkārt milzu daudzums, kristītāju bija ap 20. Kristības notika visu dienu, cilvēki nāca cits aiz cita. Tad viņi tika sadalīti pa visām draudzēm. Kas pie mums ir iezīmīgi – tajā brīdī, kad jaunkristīto uzņem draudzē, draudzi ne tikai iepazīstina ar viņu (pārrunas pirms kristībām – tas ir pats par sevi, tas ir pēc draudzes kārtības) un viņš tiek apsveikts, bet uz skatuves aicina šī cilvēka draugu vai draudzeni, kas turpmāk būs viņa vai viņas garīgais audzinātājs, ievadīs viņu draudzes dzīvē, šiem cilvēkiem tiešām ir jābūt draudzīgās attiecībās un vienam par otru jā rūpējas. Bez tam katram jaunkristītajam ir arī viņa rajona diakone, resp., šim jaunkristītajam draudzē jau ir divi cilvēki, kurus viņš zina, pazīst. Un tad šis jaunkristītais tiek iesaistīts mājas grupā. Visa Kijiva ir sadalīta mājas grupās, tāpēc, kad sākās pandēmija, mums nebija problēmu. Nevienš nekur nepazuda, visi cits par citu visu zināja. Es parasti nekur nepazūdu, bet, ja zinu, ka kādu reizi nebūšu draudzē, uzreiz ziņoju savas sabatskolas grupas sekretārei, ka tajā reizē nebūšu. Dodu viņai ziņu, ja nepieciešams kādu aizstāt, paveikt to vai šo. Sabatskolas grupas sekretāre ir mana, grupas vadītāja, labā roka. Mūsu sabatskolas klase izveidojās visai liela, jo visi jaunie, kuri pirmo reizi bija draudzē, pazina mani pēc sejas un uzreiz devās uz manu klasi.

Mums draudzē ir 20 klases. Lielākajās klasēs dažkārt mēdz būt līdz pat 20 cilvēkiem, kas nav labi, bet, ja atnāk jauni interesenti, nevar viņus

raidīt prom uz citu klasi. Parasti manā klasē ir 8 cilvēki, bet, ja nu sanāk vairāk, tad dalu viņus grupās, uzdodu jautājumus, un viņi tos pārrunā. Necenšos pārkliegt visas trīs vai cik tur rindas, bet uzdodu jautājumu un aicinu pārdomāt un pārrunāt. Tā nu reizēm izveidojas šīs mazās grupiņas pa 3 – 4 cilvēkiem, tas ir it kā manā priekšā būtu 5 – 6 klasītes.

Visa šī kārtība ļoti palīdz uzturēt misijas garu draudzē. Tas nenoplaka ne kara izraisītās panikas priekšā, ne klīniskās krīzes laikā. Kaut arī citās dienās katrs sēdēja savā mājā, sabatos visi tomēr pulcējās kopā. Nenāca daudz cilvēku, bet tomēr šāda klātienes iespēja bija. Tajā pašā laikā dievkalpojums tika translēts un tajā bija iespēja piedalīties arī attālināti. Kad bija mana kārta kalpot sabatskolā, vienmēr biju draudzē, kalpoju visur, kur vajadzēja. Cilvēki visu laiku zināja, ka draudze ir atvērta, draudze darbojas, un, tiklīdz tika saņemta atļauja pulcēties, zāle bija pilna. Visi beidzot sēdēja viens otram līdzās, atkal varēja apskauties.

AV: Kas šobrīd notiek draudzē? Dievkalpojumi droši vien nenotiek?

L.N.: Cik cilvēku palicis draudzē, to nezinu. Daudzi ir aizbraukuši, kad un vai viņi atgriezīsies, nevar zināt. Bet dievkalpojumi notiek visu laiku, neraugoties uz apšaudēm. Protams, cilvēku ir mazāk, jo bieži nekursē sabiedriskais transports, un tad ir grūti nokļūt dievnamā.

Mums draudzē bija tāda nostādne – ja jums, piemēram, ir mazi bērni un ir iespēja aizbraukt no pilsētas vai no valsts, dodieties prom, tāpēc nevienš neuzskatīs, ka neesat patriots.

Brauciet prom un vediet prom bērnus. Tāpēc es arī esmu šeit un esmu atvedusi sev līdzī mazbērnus. Ar mani kopā ir divi mazbērni un vedekla. Viņi joprojām ir pārbijušies un nevar attāpties. Sveša pilsēta, sveša valsts, sveša valoda.

AV: Jūsu ceļš šurp arī nebija viegls...

L.N.: Jā, veicām 1800 km. Paldies Dainim [Dainim Rudzītim], kurš mūs atveda šurp. Mēs bijām tik laimīgi un pateicīgi! Bet tur visi bija pārsteigti, ka kāds devies tik tālā ceļā ar auto īpaši pēc šīs ģimenes, to uztvēra kā kaut ko nozīmīgu. Tas arī bija nozīmīgi – Dieva bērni atbrauca, mūsu ģimene!

Mēs vēlējāmies doties uz Poliju, bet tas nebija iespējams, jo nevarēja veikt pārbraucienu no Černivciem līdz Ļvivai, visapkārt notika apšaudes. No Ļvivas līdz Polijai ir pavisam tuvu, bet tur netikām. Nācās doties uz Rumāniju un cauri Ungārijai. Ungārija joprojām uztur draudzīgās attiecības ar Krieviju, tāpēc viņi nodemonstrēja savu attieksmi, turot mūs uz robežas ļoti ilgi. Kādas 300 mašīnas bija sadrūzmējušās 6 rindās vairāk nekā kilometra garumā. Automašīnas no Ukrainas ilgi netika pārbaudītas, ne dokumenti, nekas, bet mūs vienkārši tur turēja. Atbraucām ap pusdivpadsmitiem nakti un bijām tur līdz desmitiem rītā ar visiem mazajiem bērniem. Pulksten 11.00 mums beidzot ļāva šķērsot robežu. Neskatoties uz to, ka mūsu automašīnai bija Latvijas numuri, tā veda ukraiņus, ar to viņiem pietika. Mazākais mazdēls šobrīd spriedzi izspēlē, ierīkojis mājās muitas punktu un izsniedz atļaujas

Kristības Kijivas draudzē 2022. gada martā

Podolškas (Podiļskas) garīgais centrs. Attēls no vietnes adventist.ua

pārvietoties no istabas uz virtuvi. Lielākais mazdēls ir noslēgtāks, visu tur sevī, tikai iebraukšanas atļauju tētim izrakstījis...

Kas notiek šobrīd? Zinu pastāstīt par Kijivu. Nezinu, piemēram, vai Melitopolē palicis kāds adventists vai nē. Tur bija tik brīnišķīga draudze... Bet Kijivā palikušos sludinātāji vienmēr aicina uz dievnamu, ja kādam ir bail, lai paliek mājās un lūdz. Ja kāds vēlas palīdzēt, ir tādas, tādas un tādas iespējas. Mums ir savas Telegram grupas, viena ir lūgšanu grupa, otra tāda, kurā apzinām visus, kam vajadzīga palīdzība un kuri var palīdzēt. Kam ir medicīniska izglītība, tie ir organizējuši medicīnisko palīdzību, kam bija friziera prasmes, palīdzēja ar šo, katrs sev atrada kādu vietu un iespēju kalpošanai – cits cepa maizi, cits dalīja pārtiku. Šai grupā varēja sazināties ar cilvēkiem, kuri brauca no vienas vietas uz citu un varēja paņemt līdzī ceļabiedrus. Varēja uzzināt nepieciešamo informāciju par dokumentiem, robežu šķērsošanu u. tml. Tiek organizēti ikdienas Bībeles lasījumi, kuros iesaistīta visa draudze. Mūsu mācītājs Borovojs ik dienas ievieto kādus video sveicienus vai ziņojumus. Tiek sniegtas konsultācijas dažādos jautājumos. Ir nodarbināta visa draudze. Kuram nepieciešams ko sagādāt, kādu korp aizvest. Arī mans dēls tur kalpo. Viņu neizlaida no valsts, jo viņš ir iesaucamā vecumā. Arī mans 25 gadus vecais mazdēls kalpo, viņš tikai pavisam nesen apprecējās, dzīvo Černivcos, Bukovinā, tur apšaudes nenotiek.

Uz turieni laikiem pārcēlies savs pusmiljons cilvēku. Visa Bučas Universitāte pārcēlās uz Černivciem, viss medicīnas centrs "Angelija" arī ir tur. Visi ārsti un viss. Mūsu ārsts traumatologs apmācīja cilvēkus, kuri vēlas iesaistīties un palīdzēt, vienalga, kam būtu nepieciešama palīdzība. Mācīja, kā sniegt pirmo palīdzību, uz kuriem var zvanīt ārkārtas situācijā u. tml. Mūsu misionāri tur darbojas, mierina cilvēkus. Bet tie, kas izbraukuši, strādā no tās vietas, uz kuru aizbraukuši. Mēs esam pieraduši vienmēr strādāt, darboties. Sākumā domāju, ko gan te iesāksu! Neko nedarīt būtu briesmīgi.

AV: Redzu, ka Tevi jau arī te bez darba neatstāj, vai ne?

L.N.: Nē! Nākamajā sabatā man jāsaka svētruna par to, kā savākties, sakārtot domāšanu.

AV: Kara dēļ dažviet draudzēs vērojamas nesaskaņas.

L.N.: Esmu strādājusi gan Maskavā, gan Baltkrievijā, mūsu divīzija atrodas Krievijā¹, no turienes mums sūta atbalsta vēstules, mierinājuma vārdus, jo adventisti jau savā starpā nekar, mums nav nekas jādala. Mūs vieno arī kopīga valoda, puse Ukrainas runā krieviski, neatkarīgi no tautības. Mums nav nekas pret krievu valodu. Nostādne, ka tā ir ienaidnieka valoda, man nav pieņemama. Tas būtu tāpat, kā aizliegt bērniem skolā mācīties vācu valodu Otrā pasaules kara dēļ. Valoda te nav pie vainas. Tā mūsu

reģionā ir kopējā valoda, kurā var sazināties visi, tāpat kā citur pasaulē tā ir angļu valoda.

Bet par šo situāciju... Visu to lieku Dieva rokās un saku: "Tu, Kungs, pats zini, kā to risināt! Galvenais, lai neciestu un neietu bojā cilvēki! Daudzi no viņiem taču nezina patiesību. Ir tādi, kas saka: "Ko esam izdarījuši! Lūdz, piedodiet!" Viņu mātes nesaprot, kas notiek, prasa, vai viņus kāds piespiedis atvainoties, bet viņi saka: "Nē, neviens mūs nespieda. Mēs paši savām acīm redzam, kas tur notiek, ko esam nodarījuši šai valstij." Tas bija tad, kad es no Ukrainas aizbraucu. Tagad daudz kas ir mainījies.

Ukrainas rietumi, Bukovina, Ivanofrankivska, viss tas gabals līdz Baltkrievijai ir vieta, kur mūsu draudzes locekļi nav pārtraukuši misijas darbu ne uz vienu dienu. Viņi uzņēmuši līdz pat miljonam cilvēku. Ļoti daudzus uzņēma Lvivā, daudzus Černivcos. Vienā pusē ir ceļš uz Poliju, otrā – uz Rumāniju. Tur dzīvo arī mans mazdēls un mans dēls Staņislavs. Bērni viņu gaida, jautā: "Tēti, kad tu atbrauksi?", bet tētis netiek ārā no valsts.

AV: Vai Tev ir kādas ziņas, kas notiek Mariupolē?

L.N.: Mācītājs ir palicis tur. Tur bija liela draudze, laba, misijas gara pilna. Mariupolē palikuši 160 000 iedzīvotāju, tiek rīkoti dievkalpojumi. Cilvēki netiek no turienes ārā. Tiek iedoti autobusi evakuācijai, bet krievi tos nēlaiz laukā. Cilvēkus šauj nost, viņus nevar apglabāt, mirušie guļ ielās... Nespēju to aptvert... Un taču jau 16 000 kritušo ir Krievijas pusē,

Ierodoties Rīgas mājvietā Lidija Neikure ar vedeklu un mazdēliem, kā arī Daini Rudzīti un Janu Siliņu.

Vecākais mazdēls Dainis. Izbraukšanas atļauja tētim.

Jaunākais mazdēls. Caurlaīžu punkts. Muita.

nāca iekšā daudz nepieredzējušu puīšu. Ukrainas armija acīmredzot bija gatavojusies ilgāku laiku, tur ir apmācīti, profesionāli karotāji, turklāt draudzīgi savā starpā, kā īstie brāļi – ukraiņi, moldāvi, gruziņi, baltkrievi, poļi, pat ungāri –, visi turas kopā. Vietējie noņēmuši visas norādes un ceļa rādītājus, iebrucēji skatās pēc kartes un nesaprot, kur atrodas. Ja kādam vietējam pajautā ceļu, tas sastāsta brīnumu lietas!

Karš paliek karš, tā nav Dieva lieta, tie ir sātana darbi... Bet personiski man ir skaidrs, kāpēc pret Ukrainu tiek vērsti tāds uzbrukums. Tas ir tāpēc, ka Ukraina bija misijas darba centrs. Izplatījām gan misijas grāmatas, gan īpaši "Lielo cīņu". Tā tika izdota miljoniem eksemplāru lielās tirāžās. Un, protams, arī Bībele! Katrs draudzes loceklis pie mums ir misionārs. Tas ir kā tāds noteikums. Ikviens ir misionārs. Tas ir tavs pienākums. Vienalga, vai brauc tramvajā vai esi savā darba vietā, kalpo tur, kur esi. Tika veiktas apmācības, kā mantot cilvēkus – par ko runāt, kā iesākt sarunu, kā paskaidrot, kā palīdzēt cilvēkiem, kā sākt šo misijas darbu, visi cenšas darīt savu daļu. Un cilvēku atsaucība ir ļoti liela, tāpēc arī mūsu, adventistu, Kijivā ir 6000. Ukraiņi ir ļoti atvērti, gatavi uzklausīt. Ja viņiem paskaidro, kas un kāda ir kristietība, kā tā atšķiras no pagānisma, cilvēki klausās. Ja islāmticīgajiem un vēl citu reliģiju cilvēkiem sakām, ka esam kristieši, tas cilvēkiem uzreiz saistās ar pareizticīgajiem un katoļiem. Te Latvijā, ja ir kaut kas cits, atšķirīgs, cilvēki kļūst piesardzīgi, pie mums tā nav, cilvēki uzreiz atklāti prasa, kas tas ir un ko tas nozīmē. Ja skaisti un pareizi pastāstīsi, kas un kā, cilvēki atsauksies. Draudzē ir daudzi bijušie musulmaņi, bijušie pagānu reliģijas piekritēji. Pirms divām nedēļām [19. martā] mums draudzē bija kristības, tika kristīti četri cilvēki. Skatījos šo foto un domāju: "Kādi malači!"

AV: Ir viedoklis, ka tad, ja esi kristietis, tu par politiku nedrīksti interesēties. Vai arī vari interesēties, bet nerunā par to draudzē. Kādas ir Tavas domas?

L.N.: Jāapzinās, ar kādu cilvēku tu runā. Ar tevi kā māsu varu runāt atklāti. Ja man pretī sēdēs svešs cilvēks un gaidīs, ko teikšu, centīšos būt korekta, lieki nesaasināt situāciju un paust mūsu pasaules draudzes

nostāju šajā jautājumā. Jo mums vissvarīgāk nav runāt par politiku, bet saprast, ko darīt, kā rīkoties kara laikā. Aktualitātes nav mainījušās. Darām to, ko esam darījuši vienmēr – pirmajā vietā ir misijas darbs. Mums jāredz vispirms cilvēki un viņu vajadzības, esam aicināti palīdzēt tiem, kam palīdzība ir nepieciešama. Pasaulē ir citi kritēriji: iznāk tev pretī ienaidnieks, nogalini viņu! Bet tāds nav Dieva prāts. Pēc būtības kristietim nav ienaidnieku. Viņi mūs uzskata par ienaidniekiem, bet mēs nevienam par ienaidnieku neuzskatām. Visi ir cilvēki.

Politiku veido 90% melu. Vai mums to vajag? Tas, ko redzu, – jā pie mums ir atnākuši cietsirdīgi, nežēlīgi cilvēki. Viņi ir vienā līmenī ar nacistiem, viņu darba metodes ir tādas pašas. Cits jautājums: kas viņus par tādiem padarījis. Ir tādi, kas, saprotot, ko nodarījuši, nāk pie atjēgas, patiesi nožēlo un padodas gūstā... Skaidrs ir tas, ka politika ir netīra lieta. Gan Dieva Vārds, gan Elena Vaita mūs brīdina nesaistīties ar politiku. Tāpēc draudzes nostāja ir neiesaistīties karā, bet sniegt visu iespējamo palīdzību cilvēkiem. Mūsu galvenā nostādne ir tāda, ka tie ir cilvēki un mums viņi jāamanto Dievam.

Attaisnot slepkavības nedrīkst. Bet Dievs zina, kad kuru apturēt. Tas ir Dieva darbs. Mūsu uzdevums ir mantot cilvēkus.

Pašā kara sākumā, kad tikko sākās pirmās apšaudes, bija tāda epizode. Netālu no Kijivas tika sašauts krievu tanks. Karavīri, tādi jauni zēni, izleka no tā un kaut kur atrada paslēptuvi. Jauni puikas, kādus 20 gadus veci. Brovaru rajonā Kijivas pievārtē viņi staigāja pa pagalmiem un meklēja ko ēdamu, skatījās atkritumu konteineros, vai nav palikušas kādas ēdienu atliekas. Mūsu vecmāmiņas pa logu ieraudzīja, kas notiek, ka šie jaunie puikas ziliem deguniem, nosaluši rakājas atkritumos, iznāca ārā un jautāja: "Dēliņi, ko jūs te darāt?" Viņi atbild: "Mēs ēst gribam." Tanītes atkal: "Ko tad jūs pa konteineriem, tur taču žurkas ložņā, varat sakert kādu slimību." Uzaicināja viņus ienākt kāpņu telpā, iznesa zupu, paēdināja. Tikai pēc tam viņas uzzināja, ka tie ir krievu zaldāti. Vecmāmiņas to pat nesaprata.

Tad viņas jautāja, kā tad viņi te atgadijušies, karavīri izstāstīja, kas un kā, un jau paēdināti padevās gūstā. Mums ir 3000 krievu karagūstekņu. Viņus paēdināja, kam vajadzēja, sniedza medicīnisko palīdzību, iedeva siltas drēbes. Tā arī ir laba liecība. Viņiem taču bija iedota pārtika, kurai derīguma termiņš beidzies 2014., 2015. gadā. Tā nu viņi zvanija saviem vecākiem un stāstīja, kas notiek patiesībā. Tas ir misijas darbs, un to nedarām mēs, to dara mūsu armija.

AV: Vēl pēdējais jautājums – kā tikt galā ar bailēm? Kad sākās karš, daudzi gan draudzē, gan pasaulē baidījās, kas notiks, ja Ukraina kritīs, ja karš atnāks līdz mums. Citas bailes saistās ar Kristus otro atnākšanu. Dažkārt mēdz teikt: nebiedējiet cilvēkus ar šīm lietām, jāstāsta par mīlestību, nevis jābiedē ar pēdējo dienu notikumiem.

L.N.: Tad jau vislielākais biedētājs ir Kristus. Vai Kristus Mateja 24. nodaļā stāsta par mīlestību? Mums nav jārunā par mīlestību, bet gan jāmīl. Bet runāšana nav mīlestība, par to runāt nevajag. Jārunā par to, kas cilvēkus sagaida. Ja cilvēks dodas bezdibeņa virzienā, vai mums jāiet viņam līdzī un jāsaka: "Es tevi mīlu! Es tevi mīlu!"? Viņš iet taisnā ceļā uz bezdibeni, bet tu viņam stāsti par mīlestību. Vai tas ko palīdzēs? Ja cilvēks mīl, viņš nerunā, viņš satver šo gājēju, atvelk nost no bezdibeņa malas un parāda: "Skaties, lūk, kurp tu gāji!" Tā ir mīlestība.

Mīlestība ir darbi. 1. vēstulē korintiešiem 13. nodaļā lietoti 16 darbības vārdi – 16 mīlestības darbi. Tā ir mīlestība. Ja es tevi mīlu, man tevi jābrīdina par to, kas stāv priekšā. Un to, kas mūs visus sagaida, neesmu izdomājusi es, to ir teicis Kristus. Tur viss ir teikts – par kariem un karu daudzinašanu, par to, par to, pilna aina, arī par to, ka mīlestība daudzus izdzisis. Izdzisis mīlestība! Bet tu gribi, lai tev stāsta par mīlestību? Ir jārikojas, šīm lietām jābūt skaidrām. Citādi – gāja, gāja cilvēks un iekrita akā, bet es viņam neteicu, ka tur ir aka, es teicu, ka mīlu viņu. Pats es zināju, ka tur ir aka, es tur neiekritīšu, bet kas ar tevi? Mums ikvienam ir uzticēta atbildība par savu tuvāko.

(Saruna pierakstīta 31.03.2022.
Sagatavoja Anitra Roze)

SARUNA AR DENISU SŅETKOVU

Šobrīd abi ar sievu atrodamies Ukrainas rietumos un esam drošībā – uz mums nešauj, uz mūsu mājām nekrīt bumbas. Laiku pa laikam redzam pāri lidojam dronus, bezpilota ierīces, dažkārt te pāri lido raķetes, bet, paldies Dievam, tās lido garām. Kopumā pie mums ir mierīgi. Esam samērā netālu no Baltkrievijas un Polijas robežas.

Tur, kur uzturamies, darām visu iespējamo. Pats turpinu kalpot par medicīnas misionāru – ar rehabilitāciju, masāžu. Tajā pašā laikā esmu arī starpnieks starp brāļiem, kuri atrodas karadarbības epicentrā, sadarbojamies ar *ADRA Latvija*, brāļiem un māsām Latvijā. Liela pateicība viņiem par palīdzību!

Mēs realizējam trīs projektus. Viens no tiem ir atbalsta sniegšana brālim, kurš atrodas okupētā teritorijā. Pilsēta, kurā viņš dzīvo, ir pilnībā Krievijas spēku pakļautībā, bet viņi turpina ražot veselīgus pārtikas produktus (desas, cisiņus no kviešu olbaltumvielām, cep maizi) un daļa tos vietējā sabiedrībā cilvēkiem, kuriem nav iespējas un līdzekļu, lai iegādātos pārtiku. Viņi ved pārtiku arī uz tuvējiem ciemiem un aicina iedzīvotājus uz palīdzības programmu par emocionālo un garīgo atjaunošanos.

Otru projektu realizē kāds mūsu brālis, kurš dodas uz Harkivu. Turp viņš ved humāno palīdzību, bet atpakaļceļā evakuē cilvēkus. Par Harkivu droši vien esat dzirdējuši ziņas. Tur pastāvīgi notiek bombardēšana, apšaudes. Interesanti, ka Harkivā atrodas tipogrāfija, kurā pēdējā laikā lielā apjomā tika drukāta Elenas Vaitas grāmata “Lielā cīņa”. Tur ļoti liela šīs grāmatas tirāža ir “iestrēgusi”, to nevar izvest no pilsētas. Grāmatas tika aktīvi dalītas, un Dieva ienaidnieks veic ļoti agresīvu pretdarbību pret Praviešu Gara vēsti, lai sagrautu šo misijas darbu.

Trešo projektu veic kāds brālis, ar kuru savulaik iepazinos bērnu nometnē. Viņš darbojas kā brīvprātīgais Kijivas apkaimē. Viņš nav devies prom, bet kalpo, lai palīdzētu invalīdiem, vecmāmiņām. Viņu arī sauc Deniss. Sākumā viņš iztērēja visus savus līdzekļus un ietaupījumus, pēc tam Dievs viņu pamudināja uzmeklēt mani. Tā nu sazinājamies un sākām atbalstīt viņa kalpošanu.

Nesen uzzinājām, ka tikmēr, kamēr viņš izvadāja humāno palīdzību, viņa dzīvoklis tika uzlauzts un aplaupīts, tika iznests viss vērtīgais, kas tur vēl bija atlicis.

Tas bija spēcīgs trieciens, tads kā izaicinājums viņa uzticībai, jo viņš taču Dieva spēkā veica Dieva darbu – dalīja cilvēkiem pārtiku, mūsu grāmatas –, un te piepeši ienaidnieks deva tādu sitienu, ka viņa dzīvoklis tika aplaupīts un pilnībā izpostīts. Bet, paldies Dievam, viņš ir palicis uzticīgs, Dievs viņu uztur, un viņš turpina iesākt darbu. Vēl ir nepieciešami līdzekļi, palīdzība, lai varētu šo darbu turpināt.

Esam sapratuši kādu svarīgu lietu. Mēs, būdami adventisti, daudz runājam par pravietojumiem, mēs saprotam, ka ir beigu laiks, ka Kristus drīz nāks, mēs apzināmies, ka visas zīmes piepildās. Bet, kad tev tuvojas šī reālā karadarbība un kad tu atrodies kara skartā teritorijā, uz daudz ko iznāk pavērties citām acīm. Nevaru teikt, ka pats personīgi esmu izjutis reālas kara sekas, bet šī kara atbalsis, protams, sasniedz arī mūs. Esam sapratuši – lai cik daudz mēs arī

UKRAINAS SDA DRAUDZE

46240 DRAUDZES LOCEKĻI
1080 DRAUDZES
229 DRAUDZES NAMI
7 MEDICĪNAS IESTĀDES
19 MĀCĪBU IESTĀDES

(No <https://adventist.ua/about-us/>)

runātu par pravietojumiem un drīzā nākotnē gaidāmajiem notikumiem, tomēr esam visai stipri piesaistījuši sevi zemes lietām, materiālajām lietām. Ir ļoti sāpīgi tās zaudēt. Ir sāpīgi zaudēt mājas, dzīvokļus, līdzekļus. Šis brālis Deniss, kuru aplaupīja, burtiski iepriekšējā dienā teica, ka viņam nepieder nekas īpaši vērtīgs. Nākamajā dienā atgadījās šis notikums, un viņš vēl vairāk pārvērtēja vērtības – ka svarīgākās ir garīgās, nevis materiālās lietas.

Gribu mūsu brāļiem un māsām Latvijā izteikt vēlējumu: pārdomājiet savu dzīvi vēl dziļāk un izsveriet, vai esat gatavi pārcelties uz Debesu mājām! Mums visiem jāapzinās, ka līdzī nepadomsim ne naudu, ne automašīnas, ne dzīvokļus, neko citu, kā vien savu raksturu. Un šim raksturam ir jālīdzinās Kristus raksturam, mums jāatspoguļo Viņa līdzība jau šodien, tāpēc vērtēsim laiku, kurā dzīvojam, un

apzināsimies, ka visu to, kas mums šodien pieder, varam zaudēt vienā mirklī, kā tas notika ar cilvēkiem Ukrainas austrumos. Viņi cēla mājas, ņēma kredītus un tad vienā mirklī palika bez nekā. Neticīgiem cilvēkiem nav cerības, bet ticīgajiem ir palāvība uz Kristu. Viņš ir mūsu balsts. Nopamatosimies Dieva Vārdā, ticībā un iesim uz priekšu kopā ar Kristu, pildot Viņa misiju! Lai Dievs mums pie tā palīdz!

Svarīgi saprast, ka karš šobrīd notiek ne tikai Ukrainā. Karš notiek katra cilvēka sirdī. Ienaidnieks vēlas nogalināt un pazudināt. Diemžēl arī Dieva tautas vidū šodien redzam nesaskaņas un naidu pret agresoru. Mums jābūt modriem par to, kas notiek mūsu sirdī – lai tur nebūtu ne mīņas no naida, agresijas, dusmām, vēlmes atriebties. Tāpēc mudinu ikvienu no mums ar Dieva palīdzību sargāt savas sirds robežas, sava prāta robežas, lai ienaidnieks nespētu

pārņemt kontroli pār mūsu prātu. Mēs taču labi zinām, ka jebkurš grēks sākas tieši domās. Piepildīsim savu prātu, savas domas ar šķīsto patiesības Vārdu – Dieva Vārdu!

NOSLĒGUMĀ VĒLOS LŪGT JŪSU ATBALSTU. JA JUMS IR VĒLĒŠANĀS ATBALSTĪT MINĒTOS PROJEKTUS – CILVĒKU EVAKUĀCIJU HARKIVĀ, PĀRTIKAS PRODUKTU RAŽOŠANU OKUPĒTĀS PILSĒTAS IEDZĪVOTĀJIEM UN SNIĒGT ATBALSTU BRĀĻIM, KURŠ KALPO KIJIVAS APKAIMĒ –, VARAT SAZINĀTIES AR MANI: Deniss Snetkovs +37126706104 (WhatsApp, Telegramm, Viber), deniss.snetkovs@inbox.lv.

Lai Dievs jūs svētī par jūsu ieguldījumu un atsaucību! Amen!

BĒGLU LIECĪBAS

AĻONA UN TIMOTEJS:

Braukt prom no Ukrainas nebijām plānojuši. 23. februārī sapratām, ka jāsagatavo 72h soma, ja nu gadījumā karš tomēr sāktos. Sapakojam nepieciešamās lietas bērnam, dokumentus un silto apģērbu paši sev... 24. februāra rītā, kad mēs ar mazo vēl gulējām, bet vīrs posās, lai dotos uz darbu, viņš pamodināja mani un pateica, ka karš ir sācies. 25. februārī no rīta mans 8 mēnešus vecais dēliņš gulēja savā gultiņā, mājās tai brīdī kopā ar viņu bija vecmāmiņa, bet es devos uz pilsētas centru, lai izņemtu naudu bankomātā. Tikko paguvu izkāpt no auto, kad atskanēja pirmās sirēnas. Man kļuva baisi, visvairāk izbijos par to, ka dēliņš ir mājās bez manis. Sēdāmies atpakaļ mašīnā un ātri atgriezāmies mājās. Visi kaimiņi sāka iet ārā no mājas un devās uz pagrabu. Pārbijusies ieskrēju mājā, satvēru un sāku steidzīgi ģērbt miegaino bērnu, lai arī dotos uz pagrabu. Vīrs bija darbā, kopā ar mani bija mani vecāki. Nokļuvuši pagalmā, dzirdējām visdažādāko informāciju – ka pēc stundas vai divām sāksies apšaušana. Dzīvojām netālu no Baltkrievijas

robežas. Mūsu pilsētā atrodas Rivnas atomelektrostacija. Kļuva vēl vairāk bail. Nezinājām, ko lai sagaida... Diennakts gaitā jau bijām redzējuši un dzirdējuši, kas notiek citās Ukrainas pilsētās. Šajā brīdī piezvanīja vīrs, teica, lai sēžamies mašīnā un dodamies uz Polijas robežu.

Ceļš bija ļoti grūts. Gandrīz divas diennakts stāvējām sastrēgumā pie robežas. Braucām uz nekurieni. Bet Dievs mums jau bija visu sagatavojis. Gadījās tā, ka, 30 minūtes pirms sasniedzām Polijas robežu, piezvanīja vīrs un pateica, ka ir cilvēki, kuri

mūs aizvedīs uz Latviju, nodrošinās dzīvesvietu un visu nepieciešamo. Izrādījās, ka mūsu jaunie latviešu draugi bija par to lūguši, par cilvēkiem, kuriem vajadzīga palīdzība, un šie cilvēki izrādījāmies mēs. Cik žēlastības pilns ir mūsu Dievs! Mēs vienkārši iekāpām mašīnā un braucām, bet Viņš jau to zināja un visu mums sagatavoja!

Pateicība Dievam par cilvēkiem, kuri mums palīdz, lūdz par mums, sniedz visu, kas nepieciešams. Mums patīk Latvija, latvieši ir ļoti laba tauta, kura prot palīdzēt un uzpurēties. Bet... gribas atgriezties mājās, kur palikuši mūsu mīļie, tuvie cilvēki...

Drīz būs klāt vasara, ilgi gaidītajam dēliņam būs gada jubileja, un tā gribētos šo jubileju nosvinēt ģimenes lokā, lai iestātos miers un mūsu Ukraina atkal atdzīvotos!!!

Sal. pam. 16:9 "Cilvēka sirds izdomā sev savu ceļu, bet vienīgi Tas Kungs pašķir viņa gājumu."

Sal. pam. 19:21 "Daudz nodomu ir cilvēka sirdī, bet pāri visam stāv un paliek Tā Kunga padoms."

Ticam, lūdzam un zinām, ka mūsu mīlošajam Dievam ir plāns arī mūsu turpmākajai dzīvei!

VARVARA:

Sākoties karam, abi ar vīru pazaudējām darbu. Mums ir divi bērni (2 un 14 gadus veci). Mazliet vēl bija naudas, par ko iepirkt pārtiku, bet veikali kļuva arvien tukšāki. Draudzes cilvēki teica, ka man jābēg bērnu dēļ. Godīgi sakot, es ļoti pretojos un pat smējos par to, domājot, ka nekāds karš īsti nebūs un ka mēs kā ukraiņi jau spēsim izdzīvot.

Kad redzēju, ka gandrīz visas ģimenes ar bērniem no mūsu draudzes jau izbraukušas, arī sapratu, ka sava pusaudzīša dēļ vien man jādodas meklēt jauna draudze. Un tomēr vēl vilcinājos, līdz viena māsa gados stingrāk pateica: "Tev jādodas ceļā!" – "Bet uz kurieni?" – "Dievs gādās!"

Vēl domāju, ka nebraukšu piektdienā, lai Sabatā nevajadzētu

ceļot, bet tā māsa teica: "Brauc!" Un Dievs patiešām visu brīnišķīgi sakārtoja, paglāba, iespējams, mūsu dzīvību, tā nu ieradāmies viesmīlīgajā Latvijā. Nākamajā dienā pēc izbraukšanas uzzināju, ka blakus mūsu mājai nokritusi bumba. Dievs sargā Savus ļaudis visos laikos!

Jau sen pārdzīvoju un lūdzu Dievu par savu vecāko bērnu, kurš pēdējā pusgada laikā kaut kā sāka attālināties no Dieva, bet tagad esam jaunā draudzītē, dēls ir atradis jaunus draugus, jūtas labi, ir no sirds iemīlējis Dievu. Man kā mammai tas nozīmē ļoti daudz!

Vēl padalīšos ar kādu it kā niecīgu piedzīvojumu. Pirms kara meitiņa tikko kā bija iemācījusies braukt ar skrejriteni, braucot prom, viņa jautāja, vai varam to paņemt līdzi. Teicu, ka nespējam to paņemt, bet ka Dievs gādās! Viņa pati par to

lūdza Dievu, un, ierodoties Latvijā, mums piezvanīja un pateica, ka vēlas abiem bērniem uzdāvināt braucamos – mazo skrejriteni un pusaudžu velosipēdu. Dievs ir ļoti labs!

Pateicība Dievam par šādiem laikiem, kas mudina mūs vairāk lūgt, vairāk tuvoties Dievam un saņemt vairāk nekā spējam stādīties priekšā!

Esmu tik laimīga, ka man ir draudzes ģimene, zināju, ka no savas draudzes ģimenes jebkur pasaulē saņemšu nepieciešamo palīdzību!

ELENA:

Sveicinu jūs, brāļi un māsas! Esam bēgļi no Ukrainas. Mani sauc Elena, esmu atbraukusi šurp kopā ar mammu, kurai ir jau 86 gadi.

Uz Ventspili devāmies ar nolūku, jo šeit jau gadu dzīvo mana meita. Sākumā mamma negribēja nekur braukt, tāpēc arī es paliku Ukrainā kopā ar viņu. Lūdzu Dievu un jautāju, vai mums jādodas prom: “Ja Tu, Dievs, vēlies, lai braucu, es braukšu. Ja vēlies, lai palieku, es palikšu.”

Tad piepeši mamma izlēma, ka jābrauc prom. Visu sapakojām un sagatavojām vienas dienas laikā. No mūsu pilsētas Dņepras norīkoja vilcienu tieši līdz Helmai Polijā. Mums nenācās šķērsot robežu kājām. Paldies Dievam! Mamma to nespētu, jo ir ļoti veca un vārga.

Brīvprātīgie veda šurp ēdienu, pateicība Dievam, ka Viņš mūs paēdināja arī ceļā! Polijā pārlaidām nakti baptistu dievnamā, bet no rīta devāmies uz Ventspili. Esam ļoti pateicīgas visiem šoferiem, kuri nogādāja mūs uz Ventspili, lai Dievs viņus svētī!

OLENA:

Ikviens cilvēks zemes virsū, neatkarīgi no tā, vai viņš atzīst vai neatzīst Dieva eksistenci, ir Dieva radība. Dievs mīl visus cilvēkus, un tā ir mīlestība, kas atklājas darbos.

“Karš” ir pats briesmīgākais vārds, jo aiz tā stāv sāpes, asaras, sagrautas mājas, nāve. Vārds, kas bija

tikai vārds, pēc 24. februāra mūsu ģimenei kļuva par realitāti. Tajā rītā nāca atskārsme, ka viena vai vairāku cilvēku alkatība radījusi ciešanas veselai tautai. Ciešanas nav tikai dvēseles stāvoklis, tās nozīmē vēl ko. Šis vēl kaut kas ir tas, kas apvienoja daudzus cilvēkus, lai sniegtu palīdzību visiem, kam nepieciešams patvērums un atbalsts.

Nezinot, kas mūs sagaida nākotnē, lai nepakļautu briesmām bērņus, nolēmām aizbraukt no valsts. Vienojāmies lūgšanā, lūdzām Dievam palīdzību, jo jau otrajā kara dienā pie robežas Ukrainas pusē izveidojās līdz 30 km garas automašīnu rindas. Tā kā robežas šķērsošanai bija atvērts tikai kājāmgājēju ceļš, daudzām ģimenēm nācās visu šo ceļu mērot kājām. Mums ar maziem bērņiem noiet šādu attālumu būtu bijis ļoti grūti.

Karš sākās ceturtdienā, un svētdien mēs nobriedām prombraukšanai. Dieva roka bija pār mums! Netālu no robežas atrodas pilsētā vārdā Novovolinska, tur varējām pārnakšņot mūsu draudzes namā. Pateicoties Dievam un mūsu draugiem no tās draudzes, mums izdevās nokļūt Ugrīņivas ciemā, kur ir iespēja šķērsot robežu kājām. No vietas, kur pie robežas jāva piebraukt ar auto, atlika vēl 7 kilometri. Bet arī te Dievs parūpējās par mums. Ukrainu autobusi gaidīja bēgļus un aizveda tos līdz pašai robežai, kur savukārt pretim bija atsūtīti poļu autobusi.

Kad Polijā bijām izgājuši reģistrāciju, mūs uz Ļubļinas SDA draudzi aizveda brīvprātīgais Mateušs, par ko arī viņam esam ļoti

pateicīgi. Šādos brīžos sirds pildās ar pateicību Dievam un cilvēkiem, kuri kļūst par mūsu brāļiem.

Ļubļinas adventistu draudzē mūs uzņēma ļoti silti. Tur kalpo Pāvels un Mira Švaikovski, pēc kuru ieteikuma mēs devāmies tieši uz šo pilsētu. Ļubļinas adventistu dievnams kļuva par pagaidu mājvietu daudzām ģimenēm.

Kad pienāca laiks izlemt, kurp doties tālāk, Dievs arī šajā situācijā parūpējās par mums, sūtīd pretī brāli Pāvelu no Ventspils. Viņš uzaicināja mūs apmesties šai skaistajā pilsētā. Lai Dievs svētī Pāvela un Katerīnas ģimeni par viņu kalpošanu!

Ierodoties Ventspilī, uzreiz izjutām gan vietējo iedzīvotāju, gan vietējās varas pārstāvju, gan draudzes laipnību un atbalstu. Atsevišķa pateicība mācītājam Tālim [Tālivaldim Vilnim] un viņa sievai!

Pateicība Dievam par to, ka Viņa mīlestība darbojas vienmēr un visur un ka palīdzību varam saņemt pat tur, kur to nepavisam neesam gaidījuši. Iespējams, mēs nezinām, kas notiks turpmāk, bet to zina Dievs, kurš nekad neatstās un vienmēr atbalstīs. “Un mēs zinām, ka tiem, kas mīl Dievu, visas lietas nāk par labu, tāpēc ka tie pēc Viņa mūžīgā nodoma ir aicināti.” (Rom. 8:28)

P.S. Ukrainā dzīvojam netālu no Luckas, kalpojam SDA draudzē Podgaicas (Подгайці) ciemā. Manu vīru sauc Nikolajs. Mūsu ģimenē aug četri dēliņi: Svjatozars, Ļubomirs, Vsevolods un Mirosļavs. Vīrs kalpo draudzē, viņš nolēma palikt Ukrainā.

LUDMILLA:

Redzu, kā visos šajos notikumos Dievs ir ar mani! Dzīves sarežģījumi jau bija arī pirms kara, bet tagad vairāk piedzīvoju, ko nozīmē palauties uz Dievu. Kādreiz man likās, ka Dievu nevajag “traucēt” maznozīmīgās dzīves situācijās, bet tagad, mēģinot uzticēties Viņam it visā, saprotu, ka Dievs ir tik labs, ka gaida, kad vien varēs atsaukties uz mūsu lūgumiem.

Gribu teikt, ka mūsu draudze nebija gatava karam. Šajā sabatā pie manis pienāca brālis un pajautāja, vai mēs netikām iepriekš brīdināti, ka būs karš. Godīgi sakot, par to runāja ziņas, rakstīja laikrakstos, bet kaut kā nepievērsām tam uzmanību. Likās, varbūt tas atkal saistībā ar to vienu Ukrainas daļu. Šis viss man palīdz apzināties, ka mēs kā draudze neesam pietiekami sagatavojušies šīs zemes noslēdzošajam, izšķirošajam karam. Bet labā ziņa ir tā, ka vēl ir laiks sagatavoties!

Israēla draudze teica, ka ir pati gudrākā, izredzētākā, īpašākā, līdz pienāca dzīves notikumi, kur viņu attieksme skaidri atklāja: “Mums nav vajadzīgs Dievs.”

Šis karš patiesībā palīdz mums kā draudzei labāk ieraudzīt savu aklumu, kailumu un izjust nepieciešamību pēc atjaunotām attiecībām ar Dievu!

ZIŅAS NO ADVENTIST.UA

Ar ADRA Slovakia @adraslovakia atbalstu brīvprātīgie izdalīja ģimenes komplektus, kas sastāv no pārtikas un higiēnas precēm Bučas, Irpinas un tuvējo Kijivas reģiona ciematu iedzīvotājiem. Tādus pašus komplektus saņēma bēgļi, kuri apmetušies uz pagaidu dzīvi apmetnes "Saulainie Karpati" (Transkarpatu reģions) kolektīvajā centrā.

Pateicoties projektam *Hope For Ukraine* ar ADRA Ukraine un Nadija TV kanāla @tvhopeua atbalstu, komandas pārstāvji īstenojuši šādas aktivitātes:

- evakuēti cilvēki no Slovjangskas, Kramatorskas (Doneckas apgabala) pilsētām un Hersonas apgabala ciemiem uz rehabilitācijas centru "Irižeja"; evakuēti cilvēki no Harkivas, Sumiem un Černihivas, savukārt uz šīm pilsētām nogādāta humānā palīdzība;

- sniegta palīdzība pārvietotajām personām un personām ar zemu drošības līmeni (pensionāriem un personām ar invaliditāti) Kropivnickā, Černihivā, Bila Cerkvā, Korninas ciemās (Žitomiras apgabalā); Trostjanecas pilsētā (Sumu apgabals); apmeklēti vairāki ciemi un sniegta palīdzība Černihivas apgabalā;

- izdalīti pārtikas komplekti Bojarkā, Višgorodā, Bišivā, Jasnogorodkā, Lišnā, Makarivā, Glevakhā (Kijivas apgabals);
- ar poļu brīvprātīgo atbalstu Bučai piegādāts dzeramais ūdens un humānā palīdzība;
- iegādāta sadzīves tehnika ērtai bēgļu dzīvošanai rehabilitācijas centrā "Cerības rītausma" (Kremenece, Ternopiļas apgabals).

Dažkārt atliek tikai pacelt rokas uz Dievu

Adventistu brīvprātīgie apmeklēja kādu neredzīgu sievieti. Viņa bija cietusi negadījumā – kritusi un laužusi gūžu. Šīs sievietes vīrs ieradās slimnīcā, lai uzzinātu, kur iespējams saņemt palīdzību, taču tur viņam teica, ka medicīniskā palīdzībā tiek sniegta vispirms militārpersonām un ka sievieti izmeklēt viņi nevarēs.

Nabaga sieviete no sākuma naktī nevarēja gulēt un pastāvīgi vaidēja. Protams, arī viņas tuvinieki nespēja aizmigt, dzirdot slimnieces vaidus un nespējot palīdzēt.

Patlaban Černihivas apgabalā nenotiek medikamentu piegādes, aptiekas ir iztukšotas un nav iespējas iegādāties pretsāpju līdzekļus. Tāpēc

brīvprātīgie no projekta *Hope For Ukraine* ar labdarības organizācijas ADRA un televīzijas kanāla Nadija palīdzību nopirka un piegādāja neredzīgajai sievietei spēcīgas pretsāpju zāles. Tāpat šī ģimene tika nodrošināta ar pārtiku un personīgās higiēnas precēm.

Olena Antonivna dzīvo Kijivā. Kad sākās karš, viņa nolēma evakuēties uz Korninu. Viņas situāciju vēl vairāk sarežģī fakts, ka sievietei ir cukura diabēts. Korninā insulīnu iegādāties nebija iespējams, tāpēc sieviete bija spiesta atgriezties Kijivā. Tobrīd viņai bija atlikušas piecas insulīna devas.

Brīvprātīgie Kijivā vēl nedēļu papildināja viņas krājumus ar vitāli svarīgajām zālēm, un sieviete atkal devās uz Korninu. Kad zāles atkal gāja uz beigām, paldies Dievam, projekta *Hope For Ukraine* brīvprātīgajiem tieši istajā brīdī izdevās atrast insulīnu Žitomirā. Viņi varēja nopirkt zāles šai sievietei priekš diviem mēnešiem.

Piecas dienas *Hope For Ukraine* brīvprātīgie plānoja, kā evakuēt sievieti vārdā Vira, kura kopā ar jaundzimušo atradās dzemdību namā Hersonā. Vēl pieci viņas bērni agrāk bija evakuēti uz Krivijrihu un tur gaidīja tikšanos ar māti un jaunāko brāli, kuru vēl nebija redzējuši. 12. martā brīvprātīgajiem izdevās nogādāt drošībā šo sievieti un viņas 45 dienas veco bērniņu.

Svētku kristību dievkalpojums notika 10. aprīlī adventistu kopienā Čerņivcu apgabala Nedoboivci ciemā. Divi cilvēki izteica vēlmi pieņemt Kristu kā savu Glābēju un apstiprināja to ar kristībām pagremdējot. Tā ir zīme ticībai Jēzum un grēku piedošanai.

Vietējā adventistu draudze uzņēma jauno māsu un brāli savā draudzes ģimenē.

“Kristība ir Dieva pavēle, ar kuru mēs apliecinām ticību Jēzus Kristus nāvei un augšāmcelšanai brīdī un apliecinām, ka esam miruši grēkam un dzīvojam atjaunotu dzīvi.”

Labdarības organizācija ADRA Ukraine uzsākusi bezmaksas maizes izdalīšanas programmu. Odesā un tās priekšpilsētās katru dienu tiek izdalīti 10 000 maizes klaipu. Plānotais projekta ilgums ir viens mēnesis.

Divu stundu laikā lūgšanu namā tika izdalīti 1000 maizes klaipi. Tajā pašā dienā kopienas locekļi devās uz Raidužnes rajonu un izdalīja vēl 1000 maizes klaipus Odesas Kristīgajā skolā.

Tajā pašā dienā Arcizā bēgļiem no Kijivas, Mikolajivas un Hersonas tika izdalīti 400 maizes klaipi. Cilvēki paņēma arī adventistu literatūru. Maizes dalīšanai pievienojās arī Arcizas rajona izpildkomitejas administrācija.

Cilvēki ar pateicību pieņēma dāvanas un izteica vēlmi pārrunāt garīgas tēmas.

“Sāpīgi to teikt, bet Mariupole ir kļuvusi par kapsētu...” Ivans Volosjuks stāsta par bēgšanu no aplenktās pilsētas

“Kādu laiku visa ģimene dzīvoja kopā. Mums ir četri bērni, trīs no viņiem ir precējušies. Man ir četri mazbērni. Kad notika kaujas, viņi paslēpās pagrabā, bija bail pamest pilsētu. Taču tad sākās intensīvas apšaudes, vēlāk lidmašīnas sāka mest bumbas. Tāpēc 3. martā ģimene nolēma doties prom.

Pametot pilsētu, viņi redzēja gatavošanos kaujai. Ielās stāvēja tukšas kravas automašīnas. Daudzviet redzējām mūsu ukraiņu aizstāvjus. Visi izjuta spēcīgu psiholoģisku stresu.

Mēs devāmies ceļā uz Nikolskes ciemu piecu kilometru attālumā no Mariupoles. Ceļā gadījās divi krievu kontrolpunkti. Pabraucām garām Nikolskei, bet mūs pagriezīja atpakaļ, jo priekšā notika kaujas. Tad devāmies uz Mangušu. Tur jau bija krievu karaspēks.

Vietējie adventisti mums sniedza patvērumu, dzīvojam šai vietā divas nedēļas. Atradāmies pastāvīgā spriedzē, jo dienu un nakti dzirdējām sprādzienus un artilērijas zaves. Tas viss bija vērsts pret Mariupoli. Katrs sprādziens sagādāja emocionālas sāpes, pilsēta tika burtiski iznīcināta.

17. martā nolēmām doties tālāk. Mariupoli atstāja daudzi. Bēgļu kolonnas plūda nepārtraukti. Mangušā cilvēki meklēja ūdeni, pārtiku, veikalu plaukti bija tukši, bet daži veikali izņēma pēdējos produktus un pārdeva tos cilvēkiem.

Šī ir lauku teritorija, tāpēc cilvēki saņēma pienu bez maksas. Divas maiznīcas cepa maizi, aptiekās bija garas rindas, jo tur vēl bija palikuši kādi medikamenti.

Visu dienu braucām uz Zaporizji. Tur ieradāmies astoņos vakarā, kad sākās komandantstunda. Pārnakšņojām un devāmies tālāk. Ukrainas kontrolētajās teritorijās viss bija daudz vieglāk. Nākamajā dienā sasniedzām Vinnicas reģionu.

Man piezvanīja paziņa un jautāja, kurp dodamies. Atbildēju, ka nezinu, kurp, vienkārši bēgam no kara, jo kara zonā uzturēties ir ļoti bīstami. Tad šis cilvēks piedāvāja atbraukt uz Vinnicas apgabalu, uz medicīnas un veselības kompleksu “Mūsu māja”. Mums piešķīra māju. Tagad dzīvojam šeit ar visu trīspadsmit cilvēku lielo ģimeni. Pateicamies kompleksa administrācijai un personālam par sirsnīgo un draudzīgo uzņemšanu! Esam ļoti pateicīgi, ka ir labas sirdis, kuras ir gatavas reaģēt uz citu cilvēku skumjām un problēmām. Ticu, ka šis briesmīgais karš beigsies...

Kopš aizbraukšanas nezinām neko par savām mājām Mariupolē. Kāds paziņa, kurš pirms izbraukšanas bija apstājies pie mūsu mājas, ieraudzīja izsistos logus. Es ļoti vēlētos, lai vismaz kāds tur izdzīvotu. Mariupole ir kļuvusi par kapsētu... Sāpīgi par to runāt. Cilvēki tiek apglabāti savu māju pagalmā, pat ne normāli apglabāti, bet vienkārši apbērti ar zemi.

Ļoti ceram, ka miers iestāsies drīz. Mēs par to lūdzam. Tas Kungs dos gudrību un Dieva bijību tiem, no kuriem atkarīgs, lai viss drīz beigtos.”

(Pilns intervijas teksts lasāms “Hau dom” Facebook mājaslapā)

7 bojāgājušie un 25 ievainotie: tāds ir upuru skaits Ukrainas SDA draudzē kopš kara sākuma.

Stanislavs Nosovs, SDA Ukrainas draudzes vadītājs: “Mums zināms par 7 bojāgājušiem un 25 ievainotiem draudzes locekļiem un interesentiem, kuri apmeklēja draudzi, bet vēl nebija tikuši kristīti.

Ir cietušas apmēram 500 draudzes

locekļiem piederošas mājas un dzīvokļi.

Lūgšanu nami ir guvuši dažādas pakāpes postījumus raķešu un lādiņu trāpījumu rezultātā – no pilnīgas iznīcības (Mariupolē) līdz bojājumiem sienās, apdarē, jumtā, logos.

Apmēram 300 lūgšanu nami pārvērsti par patvēruma vietu cilvēkiem, kuri ir bijuši spiesti pamest savas mājas. Šajos dievnamos cilvēki atraduši gan pagaidu dzīvesvietu, gan palīdzību – sociālo, psiholoģisko un garīgo.

80% Draudzes kalpotāju palikuši kopā ar savām draudzēm, sniedzot palīdzību gan ticības biedriem, gan arī pārējiem iedzīvotājiem. 20% sludinātāju veic evakuācijas un humānās palīdzības sniegšanas braucienus.

Ukrainas adventisti iedzīvotājiem ir izdalījuši aptuveni 1000 tonnu humānās palīdzības. Šie resursi nāk no mūsu Pasaules draudzes, Rietumukrainas adventistiem un Rietumvalstu adventistiem.

(Avots: Adventistu draudzes preses dienests, 2022. gada aprīlis)

ANTROPOLOĢIJA, NEMIRSTĪBA UN AUGŠĀMCELŠANĀS

2. DAĻA

Cilvēka izcelšanās

Pirmās divas 1. Mozus grāmatas nodaļas dod pamata ieskatu bibliskajā antropoloģijā. 1. Mozus grāmatas 1. nodaļa satur tiešu informāciju par cilvēka izcelšanos, paziņojot, ka cilvēce ir Dieva radīta pēc Dieva tēla (*imago Dei*), savukārt pats cilvēku radīšanas un iecelšanas process aprakstīts 1. Mozus grāmatas 2. nodaļā.

“Imago Dei”

Bibliskā antropoloģija apstiprina, ka cilvēka izcelšanās ir atrodama un izskaidrojama tikai caur Dievu (1. Moz. 1:26–28; 5:1–3; 9:6). Vīrieša un sievietes radīšana izceļ galveno darbību Dieva radošajā rīcībā, atgādinot, ka Dievs ir vienīgais visas dzīvības avots. Vēl vairāk – cilvēka radīšana uzsver visaugstāko skatījumu uz cilvēku, uz tā vērtību un cieņpilnumu. Tikai bibliskais cilvēces izcelšanās atstāsts sniedz patiesu informāciju pareizai izpratnei par to, ko nozīmē būt radītam pēc Dieva tēla. 1. Mozus 1:26–28 satur vienu no vissvarīgākajiem vēsturiski-teoloģiskajiem ieskatiem:

²⁶Tad Dievs sacīja: “Darīsim cilvēku pēc mūsu tēla un pēc mūsu līdzības; tie lai valda pār zivīm jūrā un pār putniem gaisā, un pār lopiem, un pār visu zemi un visiem rāpuļiem, kas rāpo zemes virsū.” ²⁷Un Dievs radīja cilvēku pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti un sievieti Viņš radīja. ²⁸Un Dievs tos svētīja un sacīja uz tiem: “Augļojieties un vairojieties! Piepildiet zemi un pakļaujiet sev to, un valdiet pār zivīm jūrā un putniem gaisā, un katru dzīvu radījumu, kas rāpo pa zemi.”

Precīzā “tēla” [*selem*] un “līdzības” [*dēmūt*] terminoloģija norāda uz kādu atbilstību starp cilvēku un Dievu, skatoties gan iekšēji, gan ārēji, kas harmoniski sasaucas ar pilnīgu, daudzšķautņainu realitāti un vienotu

skatījumu uz cilvēci. Savā veidā cilvēka raksturs un rīcība atspoguļo Dieva raksturu un rīcību, tikai citā mērogā. Piemēram, dievišķais aizliegums norāda uz cilvēku brīvo gribu veikt morālas izvēles (1. Moz. 2:16–17). Dzīvnieku nosaukšana norāda uz racionalitāti un spriestspēju (1. Moz. 2:19–20). Ievas dialogs ar čūsku parāda apzinātību, atmiņu un uztveri; viņas atbilde čūskas kārdinājumam ēst aizliegto augli atklāj Ievas māksliniecisko uztveri (1. Moz. 3:1–6). Citiem vārdiem, cilvēku eksistence pastāv dažādās dimensijās – dabiskajā un pārdabiskajā, iekšējā un ārējā.

Tādējādi *imago Dei* koncepts ne tikai nosaka pamata teoloģisko informāciju par cilvēces izcelšanos, bet tam ir arī praktisks izmantojums attiecībā uz visu personu, tai skaitā uzbūves, attiecību un funkcionalitātes elementos.

Cilvēka radīšana

1. Mozus grāmatas 2:7 satur formulu, kas apraksta cilvēka izveidošanas procesu un sastāvu: “pīšļi” + “dzīvības dvaša” = “dzīva dvēsele”. Pamata ebreju valoda šajā pantā ir būtiska, jo tā parādās viscaur Rakstos: “Un Dievs Tas Kungs radīja [*yāšar*] cilvēku [*hā’ādām*] no zemes [*hā’ādhāmāh*] pīšļiem [*’āphār*] un iedvesa viņa nāsīs dzīvības dvašu [*nishmath hayyīm*]; tā cilvēks tapa par dzīvu dvēseli/ būtni [*nephesh hayyāh*].”

Kas veido cilvēku?

Ir skaidrs, ka 1. Mozus 2:7, tāpat kā 1. Mozus 1:26, 27, uzsver visaptverošu skatījumu uz cilvēka veidošanu un būtību, ietverot gan fizisko, gan garīgo dimensiju. Tiklīdz dievišķā dzīvības dvaša iegāja *hā’ādām*, “cilvēks tapa par dzīvu dvēseli”, tādējādi tika nostiprināts nemainīgais princips, ka dzīvība nāk tikai no Dieva un ka cilvēka dzīves

dienas ir vienīgi Dieva rokās.

“Zemes [*hā’ādhāmāh*] pīšļi [*’āphār*]” ir atsaucē uz pamata fizikālajiem elementiem, no kuriem sastāv cilvēka ķermenis. Cilvēka vārds (*hā’ādām*) vai “Ādams” (*’ādām*) ir savā izcelsmē saistīts ar *hā’ādhāmāh*, “zemi”, tādējādi uzsverot teoloģisko saistību starp cilvēci un zemi.

Tālāk šajā nodaļā cilvēks ir apskatīts no fiziskās perspektīvas kā “miesa” un “kauli”. Ieraugot Ievu, Ādams izsaucas: “Šī tiešām ir kauls [*eḥem*] no mana kaula un miesa [*bāšār*] no manas miesas!” (1. Moz. 2:23).

1. Mozus 6:3 cilvēce ir aprakstīta kā “miesa” (*bāšār*), savukārt Jaunajā Derībā grieķu valodā miesas apzīmēšanai izmantots termins *sārx* (Rom. 7:18). Vecās Derības vārds *bāšār* uzsver cilvēku viņa vājumā pretstatā Dievam (Ps. 78:39; Jes. 40:6, 7).

Dzīvības dvaša un dvēsele

1. Mozus 2:7 satur specifisku valodu: “iedvesa” (*nāpah*), “nāsīs” (*’ap*), “dzīvības dvašu” (*nishmath hayyīm*), kas, aplūkojot kontekstu, izslēdz jebkuru ideju, ka “dvaša” varētu apzīmēt inteligentu būtni, kura spēj apzināti eksistēt ārpus fiziska ķermeņa. Drīzāk “dvaša” sniedz atsauci uz uzlādējošu vai spēcinošu “dzīvības principu”, ko katrai dzīvai būtni dod Dievs.

Frāze “dzīvības dvaša” (*nishmath hayyīm*) 1. Mozus 2:7 ir līdzvērtīga “dzīvības garam” (*rū’h hayyīm*); garāks nosaukums “dzīvības gara dvaša” (*nishmath-rū’ah hayyīm*) atrodams 1. Mozus 7:22 (KJV¹). Diezgan bieži, kad notiek atsaukšanās uz 1. Mozus 2:7, bibliskie rakstnieki saīsina frāzi *rū’h hayyīm* līdz vienam vārdam – “gars” (ebreju val. tekstos Jē. 33:4; Ps. 104:29–30; Sal. māc. 3:12²).

¹ Karaļa Džeimsa Bībeles tulkojums.

² Tulkojumvalodās (ne angļu, ne latviešu) šis vārds neparādās. (Tulk. piez.)

Ēriks Galenieks, PhD,
Endrūsa Universitāte

Daži ir pārpratuši 1. Mozus 2:7, mācot “dvēseles” (*nepeš*) ielikšanu fiziskā ķermenī. Teksts vienkārši pasaka, ka cilvēks tika radīts no “zemes pišļiem” tāpat, kā dzīvnieki tika “izdoti” no zemes (1. Moz. 1:24; 2:19). Vēl vairāk, visiem dzīvjiem radījumiem ir tāda pati “dzīvības dvaša” kā cilvēkam (1. Moz. 1:30; 7:22), un tie tiek saukti par *nepeš hayyāh* – ‘dzīvu dvēseli’ (ebr. tekstos 1. Moz. 1:20, 24).

Lai arī *nepeš* bieži tiek tulkots kā ‘dvēsele’, tā izmantošana kontekstā ar cilvēkiem un dzīvniekiem (ebr. tekstos p. 1:20, 24, 30; 2:19, 7:21) izslēdz jebkādu nemirstības ideju saistībā ar brīnīšā gara eksistenci vai darbību. Līdzīgi Lūkas 16:19–31 tas izmantots, lai mācītu par mirušo prāta nomodu, kas ir absurdi, jo tā ir līdzība.

Cilvēks monisma³ skatījumā

Saskaņā ar 1. Mozus 2:7 un visu biblisko kanonu ebreju skatījums uz pasauli ir monistisks, tātad *nepeš* ‘dvēsele’ ar dvēseli apzīmē visu personu.

Grieķu vārds “dvēsele” *psuchē* tiek izmantots, apzīmējot gan dzīvnieku, gan cilvēku dzīvību (Mat. 10:28; Atkl. 8:9; Ps. 16:10). Tomēr norit karstas debātes par to, vai šis visaptverošais vienveselums savā būtībā ir eksistenciāli-funkcionāls, ontoloģisks⁴ vai duālistisks. Daudzi atzīst, ka ebreju pasaules skatījums ir vienvesels, tomēr argumentē, ka dvēsele ir nemirstīga un tādējādi ontoloģiski cilvēka daba ir duālistiska. Tomēr saskaņā ar ebreju antropoloģiju visi vārda “dvēsele” (*nepeš*) un “gars” (*nepeš*) lietojumi būtu jāinterpretē kopā ar kontekstu, atsaucoties uz intelektuālām/emocionālām individuālas jeb nedalāmas personas darbībām. Citiem vārdiem, Bībele cilvēkus redz kā monistiskus.

Vēl vairāk, Bībele runā tikai par divām cilvēku grupām – “dzīva dvēsele” (*nepeš hayyāh*), kas nozīmē “dzīva persona”, un “mirusi dvēsele” jeb “mirstošā dvēsele” (*nepeš môt*), kas apzīmē mirušos. (1. Moz. 37:21;

3. Moz. 19:28; 21:1, 11; 4. Moz. 5:2; 6:6, 11; 9:6, 7, 10; 19:11, 13; 23:10; 31:19; 35:15, 30; 5. Moz. 19:6, 11; Joz. 20:3, 9; Soģu 16:30; Īj. 11:20; Jer. 40:14, 15; Ecēh. 18:20; 22:25, 27; Hag. 2:13 utt.). Visā Bībelē nav nevienas atsaucē uz trešo grupu, kura turpinātu savu pašeksistenci Šeolā⁵.

Sievietes radišana

1. Mozus 1:27 ietver sevī vienu no vissvarīgākajiem antropoloģiskajiem secinājumiem: “Un Dievs radīja cilvēku (*ādām*) pēc Sava tēla, pēc Dieva tēla Viņš to radīja, vīrieti (*zākār*) un sievieti (*nēqēbā*) Viņš radīja.”

1. Mozus grāmatas 2. nodaļa pievērš īpašu uzmanību vīrieša un sievietes radīšanai, uzsverot, ka Dievs ņēma vienu no Ādama ribām (*šēlā*), lai “izveidotu” (*bānāh*) Ievu (1. Moz. 2:21–22). Vārds *šēlā* var tikt tulkots arī kā ‘sāns’ (skat. 2. Moz. 26:26, 27; 1. Ķēn. 6:34). *Šēlā* koncepts atsaucas uz līdzvērtību, kā arī vīrieša un sievietes savstarpējo papildināšanu. Vēl vairāk – vārds *kēneḡdō* no 1. Moz. 2:20, kas tulkots kā ‘atbilstu’, burtiski nozīmē ‘viņa priekšā’, kas rosina domāt, ka Ievai bija jāatspoguļo vīrs.

Jāpievērš uzmanība, ka termins *ēzer* ‘palīgs’ (vairumā gadījumu lietots kopā ar vārdu “Dievs”) izslēdz jebkuru ideju par Ievas zemāko kārtu. Dievs burtiski radīja pirmo pāri no vienas un tās pašas miesas un kauliem kā viena ķermeņa līdziniekus.

Vēl vairāk, radīšanas stāstā Dievs nepāriet no augstākā pie zemākā. Tieši pretēji – 1. Mozus grāmatas 1. nodaļa rāda progresiju no zemākā uz augstāko un attīstību no nepabeigtības līdz pabeigtībai (1. Moz. 2. nod.). Tādējādi Ievas fiziskā izcelsme nenorāda uz padotību, tāpat kā Ādama izcelsme nenorāda uz padotību zemei.

1. Mozus 2:23 parādās divi jauni, savstarpēji saistīti termini – *iš* ‘vīrietis’, ‘vīrs’ un *iššāh* ‘sieviete’, ‘sieva’. Tikai kopā viņi var piepildīt savu dzīves mērķi. Fokuss ir uz abu kā “cilvēku” līdzvērtību vienādībā, kas ir pamatā viņu iecelšanai (1. Moz. 1:26–28; 2:18–20), un vienotību, kas ir vairāk nekā tikai fiziska pievilcība. Kā Dieva tēla nesēji pāris ir savienots garīgās, intelektuālās un emocionālās attiecībās.

Cilvēka krišana

Saskaņā ar 1. Mozus 3:1 čūska piedāvāja alternatīvu veidu, kā interpretēt Dieva aizliegumu (1. Moz. 2:17), un tā pieņemšana noveda pie nepaklausības grēka un “nāves” (*māwet/môt*; gr. *thanatos*). Tas pasaulē ienesa radikālas pārmaiņas, izjaucot Dieva oriģinālo radīšanas kārtību un zaudējot harmoniju. Tagad viss centrējās ap pāra “kailumu” un Dieva tiesu. Tur bija visi krituša cilvēka dabas pamatelementi: šaubas, sacelšanās, skaudība, lepnums, vaina un pārprašana. Krišana atklāja pilnīgu attiecību sabrukšanu. Saziņa ar Dievu tika salauzta. Ādams un Ieva vainoja viens otru, jo abiem bija jauna atklāsme par vainu un kaunu. Krišana parāda, kā aizliegums 1. Mozus 2:17 tika pārkāpts un atļauja no 16. p. tika izkropļota. Tagad pārim bija jāpamet dārzs un jādodas izsūtījumā (1. Moz. 4. nod.), vietā ar ērkšķiem un dadziem. Krišanas sekas ir redzamas viscaur cilvēces vēsturē, un nekur patiesā kritušā cilvēka daba nav atklāta patiesāk un skaidrāk kā svētajā Bībeles vēsturē.

Nāve kā dzīvības atcelšana

1. Mozus 3:19 uzrāda tieši pretēju procesu tam, kas aprakstīts 1. Mozus 2:7. Vīrieša radīšana no “pišļiem” (*āphār*) un “atgriešanās” (*šūb*) “pie zemes” (*ha-ādāmāh*), un tiešs paziņojums: “jo tu esi pišli (*āphār*)” sūta nepārprotamu ziņu atgriezties izejas punktā (Īj. 10:9; 34:35; Ps 104:29), bet “gars” (*rūah*) atgriežas pie Dieva (Sal. māc. 12:7).

Dubultā *šūb* par zemes pišļiem atkārtošana uzsver nāvi un izbeigšanās ainu, kas ir precīzs piepildījums tam, par ko Dievs iepriekš brīdināja (1. Moz. 2:17) un ko čūska noliedza (1. Moz. 3:4). Nāve ir neizbēgams visu cilvēku liktenis, skatījums, kas dažādos tēlojumos atklājas viscaur Bībelē (1. Ķēn. 2:2; 2. Sam. 14:14; Īj. 14:1–2). Jāpievērš uzmanība, ka jautājumi par “dvēseli” un “dzīvības dvašu” ir divas pilnīgi dažādas domu kategorijas un ka israēlieši nekad nespekuleja par pēcnāves dzīvi Šeolā. Nāves mērķis nav izgūt dvēseli no mirušā ķermeņa, lai to aizvestu uz Šeolu vai Debesīm tālākai eksistencei, bet gan iznīcināt un izpostīt katru cilvēka dzīvības funkciju.

(Turpinājums jūnija numurā.
Tulkoja Anna Rozenberga.)

³ Filozofiska doktrīna, kas noliedz duālismu (piem., matērijas un gara esamību) un atzīst, ka realitāte sastāv tikai no vienas substances vai ka visa esošā pamatā ir viens pirmsākums. (<https://mlvv.tezaurs.lv/monisms>)

⁴ Ontoloģija – filozofijas nozare, kas aplūko esamības vispārējos pamatus, principus, tās struktūru un likumsakarības. (tezaurs.lv)

⁵ Šeols – mirušo valstība. (Tulk. piez.)

Domājot par šī mēneša rakstu Veselības lappusē, Dievs dāvāja domu sasaistīt to ar visa žurnāla tēmu par Ukrainu. Ukrainu mēdz dēvēt par Eiropas “maizes klēti”, jo tās plašie un augļgie labības lauki ir ne vien par svētību pašas valsts iedzīvotājiem, bet, kā zināms, Ukrainā izaudzētā labība pabaro desmitiem miljonu cilvēku citās valstīs. Tāpēc šoreiz piedāvājam jums atziņas par tēmu

MAIZE

MAIZES GATAVOŠANAS PRINCIPI

Iejaukšana

- ✓ Uzmanīgi izlasiet recepti.
- ✓ Sagatavojiet visas sastāvdaļas.

Miltiem un traukiem jābūt istabas temperatūrā, lai nepaidzinātu rūgšanas procesu.

- ✓ Receptes pamatsastāvdaļas parasti ir ieraugs, milti, ūdens, sāls, eļļa, pēc vēlēšanās var pievienot melasi, medu, rozīnes, dateles, biezputru, diedzētus graudus, riekstus, griķus un dažādus miltus.

- ✓ Pievienojiet miltus pietiekamā daudzumā, bet ne vairāk kā vienu glāzi vienā reizē. Izmaisiet tā, lai mīkla neliptu pie trauka.

Mīcīšana

- ✓ Sadaliet mīklu uz pusēm un mīciet to ar plaukstām, tad pagrieziet otrādi un turpiniet šo darbību 10 minūtes, lai mīkla kļūtu nedaudz mitra, mīksta un elastīga. Svarīgi to darīt rūpīgi un enerģiski, jo no tā ir atkarīga maizes kvalitāte.

- ✓ Ja mīklu ir grūti izmīcīt, nepieciešamības gadījumā rokas var nedaudz ieziest ar eļļu vai iemērkāt ūdenī.

Uzrūgšana

- ✓ Pēc izmīcīšanas ievietojiet mīklu tīrā, nedaudz ar eļļu ieziestā traukā, apsedziet ar dvieli, lai mīkla nesakalstu.

- ✓ Ļaujiet mīklai uzrūgt tiktāl, lai tā ieņemtu divkārtu apjomu no sava tilpuma. Neļaujiet tai pacelties augstāk, jo, ja tā sakritīsies, maize būs rupjāka un sausāka.

- ✓ Mīklu vajadzētu novietot siltā telpā. Kad tā pietiekami uzrūgusi (pēc apm. 30 – 60 min.), pārmīciet to.

Formas veidošana

- ✓ Sadaliet mīklu atbilstoši receptei. Izveidojiet vēlamo formu un ielieciet ar eļļu ieziestā veidnē.

- ✓ Apsedziet ar dvieli un novietojiet tajā pašā siltajā vietā, lai mīkla vēlreiz uzrūgtu divkārtā apmērā.

Piezīme: sekojiet lai mīkla nesakristos!

Cepšana

- ✓ Cepiet maizi iepriekš uzkarstētā cepeškrāsnī, līdz iegūsiel zeltaini brūnu krāsu.

- ✓ Cepšanai izvēlieties nelielas formas.

Kad maize ir gatava?

- ✓ Labi izcepta maize cepšanas laikā ir nedaudz apkaltusi.

- ✓ Uzsitot pa tās garozu, ir jābūt tukšai skaņai.

- ✓ Lai maizi ietū un uzglabātu, tai ir jāatdziest.

Maizes lietošana

- ✓ Raudzētu maizi ieteicams lietot 1 – 2 dienas pēc cepšanas.

(Materiāls tulkots no Ukrainas sanatorijā izdotās brošūras “Mūsu mājas receptes”.)

GALVENIE MAIZES DEFEKTI UN TO IESPĒJAMIE CĒĻŅI

- ✓ Skāba garša: gatavojot ieraugu, izmantots pārāk karsts ūdens;

- ✓ Pārāk ilgi rūgusi mīkla; pārāk augsta temperatūra telpā, kurā rūgst mīkla; slikts raugs.

- ✓ Sausa vai drupana: pārāk daudz miltu; pārāk ilgi atradusies cepeškrāsnī.

- ✓ Smaga: nepiemērota temperatūra mīklas rūgšanai; slikti izmīcīta; veci milti; vecs raugs.

- ✓ Saplaisājusi garoza: pārāk ātri ievietota krāsnī – pirms mīkla bija pilnībā uzrūgusi; cepeškrāsns no sākuma bijusi pārāk karsta.

- ✓ Pārāk bieža garoza: nepietiekami karsta cepeškrāsns; pārāk ilgi cepusies; par daudz sāls.

- ✓ Plankumi un strīpainā maizes garoza:

- ✓ eļļa pievienota miltiem, pirms tā tika iejaukta ar ūdeni.

- ✓ Mītra: pārāk daudz šķidruma; nepietiekami izcepta; atdzesēta slēgtā traukā.

- ✓ Nepareiza forma: jau no sākuma nepareizi izveidota; pārāk liela forma; mīkla pārāk ilgi rūgusi; saplacināta virsa – nepietiekamas mīcīšanas rezultāts.

- ✓ Plaisas maizē: nepietiekami izmīcīta; pirms maizes formas izveidošanas pārlicinieties, vai, mīcot maizi, ir izzuduši gāzes burbulīši; neļaujiet maizei pārāk ilgi pielāgoties tās vajadzīgajai formai – tā vēl rūgs cepeškrāsnī.

(Materiāls tulkots no Ukrainas sanatorijas “Mūsu mājas” materiāliem.)

Maizes cepšana Ukrainā

ZAĻO GRIĶU MAIZE, PAGATAVOJAMA 2 POSMOS

Griķu maize

1. posms

Nemiet 500g zaļo griķu. Kā jau visus graudaugus, arī šos vajadzētu labi nomazgāt. Izmērcējiet griķus: bļodā, kurā atrodas jau nomazgātie griķi, ielejiet ūdeni, līdz tas ir vienā līmenī ar griķiem, un ļaujiet tiem uzbriest. Ja pārlej vairāk ūdens nekā vajadzīgs, griķi kļūst glumi! Vajadzētu ļaut tiem uzbriest vismaz 1h, bet, ja laiks atļauj, tad nebūtu slikti ļaut uzbriest pat 2 vai 3h.

2. posms

Atkal sākam ar griķu mazgāšanu, šoreiz – ar uzbriedušo griķu mazgāšanu. Uzdevums ir nomazgāt radušos glumumu. Tā kā tas neizdodas nemaz tik viegli, griķus vajadzētu mazgāt vairākas reizes. Tos var apliet ar ūdeni, nokāst, atkal apliet, pamazgāt un atkal nokāst.

Pēc tam griķi jāsablendē, lai to varētu izdarīt, griķiem jāpievieno apmēram 150 g ūdens. Visvieglāk sablendēt ar rokas blenderi. Gala rezultātā vajadzētu izveidoties biezas putas konsistencei.

Tad pievieno 1 tēj.k. sāls un 1 ēd. k. cukura un visu samaisa. Maizes mīkla ir gatava!

Laiks ņemt formu, nedaudz ieziest to ar eļļu un ielikt masu formā.

Mīkla jāatstāj istabas temperatūrā vismaz 18–24 stundas, lai varētu notikt fermentācijas process un mīkla paceltos. Pēc tam maizi cep sakarsētā cepeškrāsnī 200 grādos aptuveni 40 minūtes.

KAS IR ZAĻIE GRIĶI?

Tie ir tie paši griķi, kādus labi pazīstam, vienīgā atšķirība – tie nav termiski apstrādāti/ apdedzināti. Griķu dabīgā krāsa ir zaļa, nevis brūna. Tieši tādēļ tie ir “dzīvi” un

tajos saglabāts līdz 30% vairāk vērtīgo īpašību, salīdzinot ar parastajiem griķiem, tie ir pat spējīgi dīgt.

Zaļo griķu sastāvā ietilpst 18 aminoskābes, tostarp neaizvietojamās. Šie graudi ir bagāti ar kvalitatīvām olbaltumvielām: 11,5% uz 100 g. Tie satur B grupas vitamīnus: B1, B2, PP, B5, B6, B9, makro un mikroelementus: kāliju, fosforu, magniju, kalciju, dzelzi, mangānu, varu, nātriju, selēnu, pantotēnskābi un folijskābi, lizīnu, metionīnu, lecitīnu u.c. Zaļajos griķos ir kvercietīns un flavonoīds proantociānīdīns, tā antioksidanta aktivitāte ir apmēram 50 reizes augstākā nekā E vitamīnam vai selēnam un apmēram 20 reizes augstāka nekā C vitamīnam.

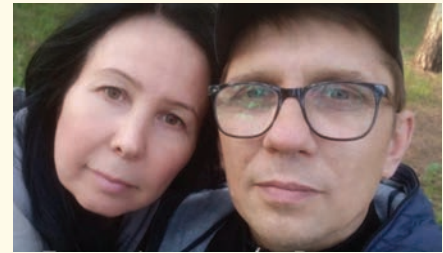
Turklāt zaļo griķu regulāra lietošana uzturā:

- ✓ nodrošina organismu ar lielu antioksidantu daudzumu, palīdz atjaunot šūnas;
- ✓ palīdz normalizēt svaru un cukura līmeni asinīs;
- ✓ uzlabo zarnu trakta darbību, jo graudi satur šķiedrvielas;
- ✓ attīra organismu no toksīniem un citām kaitīgām vielām;
- ✓ ar mikroelementu palīdzību uzlabo vielmaiņu, saglabājot slaidu augumu vai saudzīgi samazinot lieko svaru;
- ✓ stiprina imunitāti, tajos esošās vērtīgās olbaltumvielas labvēlīgi ietekmē muskuļu masas pieaugumu;
- ✓ papildina vitamīnu daudzumu organismā, uzlabo nagu, matu un ādas kvalitāti.

(Recepte dzirdēta Ukrainas kulinārijas klasē.)

UKRAIŅU BRĀĻA ALEKSANDRA MAIZES RECEPTS:

Kviešus uzvāra un turpina vārīt vēl 10 minūtes. Atstāj atdzist līdz rītam. Atdzisušos kviešus samal gaļas mašīnā, izvēloties uzgali ar vismazākajiem caurumiņiem.

Plaucējums

2,5 kg samaltu kviešu
50 g cukura
25 g rauga vai 0,5 l ierauga
2 l silta ūdens
Ļauj nostāvēties 4h 30 grādu

temperatūrā.

Mīkla

Plaucējumam pievieno:
4,600 miltu (miltiem jābūt labas kvalitātes)
90 g sāls
350 g eļļas.

Maizes cepšana Ukrainā

BRĀĻU MĪLESTĪBA JŪSU STARPĀ LAI IR SIRSNĪGA

Elvīra Grakoviča

“Brāļu mīlestība jūsu starpā lai ir sirsnīga. Centieties cits citu pārspēt savstarpējā cieņā. Savā darbā neesiet kūtri, esiet dedzīgi garā, gatavi kalpot Tam Kungam, priecīgi cerībā, pacietīgi bēdās, neatlaidīgi savās lūgšanās. Palīdziet svētajiem viņu vajadzībās, centieties parādīt viesmīlību! Svētījiet tos, kas jūs vajā, svētījiet un nenolādiet! Priecājieties ar priecīgajiem, raudiet ar tiem, kas raud. Turiet vienādu prātu cits pret citu, neesiet iedomīgi, bet sniedziet roku zemajiem! Neliecieties paši gudri esam. Neatmaksājiet nevienam ļaunu ar ļaunu, domājiet par to, ka varat labu darīt visiem cilvēkiem. Ja iespējams, no savas puses, turiet mieru ar visiem cilvēkiem. Neatbēdieties paši, mīlie, bet atstājiet vietu Dieva dusmībai, jo ir rakstīts: Man pieder attriebsana, Es atmaksāšu, saka Tas Kungs. Bet, ja tavš ienadnieks ir izsalcis, paēdini viņu; ja tas cieš slāpes, dod viņam dzert. Tā darīdams, tu uz viņa galvas sakrāsi kvēlojošas ogles. Ļaunums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!”

(Romiešiem 12:10–21)

Teikšu atklāti – šī numura raksts tapa pēdējā termiņa robežās. Ir reizes, kad domas nav viegli ietērt vārdos. Un šī ir tā reize.

Tā kā nevaram vienaldzīgi noraudzīties uz apkārt notiekošo, īpaši tik tuvu mums līdzās notiekošo, gribas domāt par to, kā realizēt Romiešiem 12:10–21 pausto – kā būt dedzīgam, gatavam kalpot, neatlaidīgi pastāvēt lūgšanās, izrādot viesmīlību, priecājoties un raudot līdzī.

Kā mēs praktizējam vārdus, kurus lasām Bibēlē?

Esmu uzrunājusi vienpadsmit

gadus veco **Katrīnu Vitiņu** no Jelgavas draudzes, lai mēģinātu kaut nedaudz pavērt durvju spraudziņu un uzzināt, kā rit viņas jaunā ukraiņu klasesbiedra un klasesbiedrenes iejušanās jaunajā vidē.

Saruna ar Katrīnu norit viņas mājās. Vārdi pār lūpām nenāk. Grūti ir ko jautāt, grūti ir atbildēt. Acis pasaka vairāk. Bet jūs tās neredzat, tāpēc mēģināšu aprakstīt mūsu sarunu.

Elvīra: Pastāsti, lūdzu, vairāk par saviem diviem jaunajiem klasesbiedriem, kuri ir no Ukrainas!

Katrīna: Manu klasesbiedreni sauc Nadežda, bet mēs viņu saucam par Nadju. Viņa ir ne vien mana klasesbiedrene, bet mēs tiekamies arī Jelgavas draudzē, jo viņas ģimene ir ticīga. Viņa no Ukrainas ir atbraukusi kopā ar mammu, vecāko māsu un mazāku brālīti. Tētis palika Ukrainā. Par šo situāciju ne pārāk runājam. Nerunājam.

Elvīra: Kā tev šķiet, kā viņi ir uzņemti jūsu vidū klasē?

Katrīna: Manuprāt, forši, jo jau pirmajā dienā mēs runājāmies. Manā klasē mācās divas meitenes, kuras prot krievu valodu, un viņas arī sarunājas. Skolotāja pirmajā dienā bija nedaudz uztraukta, bet viņa ātri pierada.

Ikdienā Nadjai skolas priekšmetus palīdz saprast, bet citreiz viņa pieslēdzas Ukrainas attālinātajām mācību stundām. Taču tās tiek bieži pārtrauktas, jo atskan trauksmes sirēnas.

Elvīra: Vai tagad tu šo situāciju uztver personīgāk?

Katrīna: Jā.

Elvīra: Vai esat palīdzējuši viņiem kā praktiski?

Katrīna: Jā, katrs klasesbiedrs sarūpēja kādu priekšmetu/ lietas viņu skolas somai.

Elvīra: Kas ir tie vadmotīvi, kas liek tev ar viņu vairāk komunicēt, izrādīt līdzjūtību?

Katrīna: Ir žēl. Bet vēlos, lai viņiem ir draugi Latvijā.

Elvīra: Tu minēji, ka klasē ir vēl arī Ukrainu klasesbiedrs! Pastāsti vairāk!

Katrīna: Viņš ir tikai vienu reizi bijis uz stundām. Ir iejuties klasē. Bet šim zēnam ir mazāka māsa, viņa arī iet mūsu skolā, māsa parasti raud un ir skumīga, un viņš paliek kopā ar māsu.

Elvīra: Ko tu vēlētu saviem jaunajiem klasesbiedriem un pārējiem, kuri ir nokļuvuši šajā situācijā?

Katrīna: Vēlu būt drosmīgiem un izturēt visu šo situāciju! Un lai pēc tam viss viņiem ir jauki!

ADRA LATVIJA SNIEGTĀ PALĪDZĪBA

Šī gada 24. februārī ikviens no mums pamodās citādā pasaulē – pasaulē, kurā ir klātesošs karš. Kopš Krievijas iebrukuma Ukrainā mēs līdzpārdzīvojam brāļiem un māsām tur, kur kara šausmas kļuvas par ikdienu.

Lai cik grūti būtu sadzīvot ar šīm ziņām, biedējošo statistiku un nedrošību par nākotni, Ukraina nedrīkst kļūt par nogurdinošām fona ziņām, jo tās ir reālu cilvēku dzīvības, par kurām arī mēs kā sabiedrība esam līdzatbildīgi. Palīdzība ir nepieciešama šodien. Dievs mūs Savā Vārdā māca: “Visu, ko tava roka spēj ar taviem spēkiem veikt, to dari [..].” (Sal. māc. 9:10)

Kopš kara sākuma ADRA Latvija mērķtiecīgi vāc ziedojumus tieši kara skartajai Ukrainai, lai par cilvēku brīvprātīgajiem ziedojumiem spētu sniegt palīdzību krīzē nonākušajiem. Tiek ziedota pārtika, drēbes, mājlietas, suņu un kaķu barība, higiēnas preces un citas pirmās nepieciešamības lietas. Finansiālais atbalsts dod rociņu palīdzēt akūtākajām vajadzībām, kuru ir daudz.

Esam palīdzējuši iekārtoties uz dzīvi Latvijā vairākām ģimenēm, un esam gatavi turpināt to darīt lielākos apmēros.

Esam pārskaitījuši naudu uz Ukrainas adventistu ūniju, dažādām komandām, kuras iesaistās iedzīvotāju pārvešanā uz mierīgākām vietām, iepērk un nogādā pārtiku un

pirmās nepieciešamības preces, ir veikti ziedojumi sanatorijām, kuras dod patvērumu tiem, kas palikuši bez mājām. Esam atbalstījuši jauniešus, kuri gatavo siltu ēdienu un dala to uz ielas.

Pēc Rīgas 1. draudzē izteiktā aicinājuma draudzes ļoti ātri saziedoja naudu mikroautobusa iegādei – burtiski 3 dienās tika ziedoti 5000 euro. Sarkanais busiņš tika iegādāts un jau dodas misijas braucienos pa visu Ukrainu, vedot pārtiku un dažādas pirmās nepieciešamības lietas, kā arī cilvēkus no kara zonām pārvedot uz robežpunktiem vai mierīgākām vietām Ukrainā.

Videoliecības un fotogrāfijas par šo darbu ir spēcīgākas nekā jebkurš šeit rakstītais vārds. Tajās redzams kalpošanas prieks brāļu un mūsu acīs, apzinoties, cik viņu kalpošana ir svarīga un vajadzīga.

LŪDZU, ZIEDOJIET!!!

**JA JUMS NAV IESPĒJAS ZIEDOT,
JUMS IR IESPĒJA LŪGT!**

Par ziedojumu naudu pirktais busiņš nebeidz kalpot – ar to izvesti 10 000 grāmatas “Lielā cīņa” eksemplāru.

Palīgu komanda Ukrainā.

Cilvēku evakuēšana no Donbasa.

Ticības varonis – Jēkabs

Annelei ļoti patika svētdienas rīti. Pie brokastu galda tad sapulcējās visa lielā ģimene, neviens nekur nesteidzās, un visi varēja no sirds izrunāties.

Šorīt Annelei bija ļoti daudz stāstāmā. Pēc brokastīm ieradās Krišs, un meitenes stāstāmais bija tieši par viņu.

“Vecmāmiņ, ja tu zinātu, kas vakar notika skolā!”

“To es tūlīt uzzināšu, vai ne?” pasmaidīja vecmāmiņa.

“Krišam tikko bija dzimšanas diena. Klasesbiedri viņam bija sacepuši kūksņus. Tieši viņam! Pie tam tik gardus! Bet vai zini, ko izdarīja Rūdis?” mazliet iepauzējusi, lai turpmāk sacītais izklausītos iespaidīgāk, Annele, uzsverot katru vārdu, turpināja: “Viņš kādā klusākā brīdī, kad neviens neredzēja, izvilka no kastes dažus Kriša kūksņus un iebāza savā somā!”

Kad vecmāmiņa neko neatbildēja, Annele pikti turpināja: “Tāds nekauna! Kad skolotāja atklāja, ko viņš izdarījis, un jautāja, kāpēc viņš tā darījis, Rūdis ļoti nokaunējās. Viņam, lūk, esot saslimusi mamma un arī viens no mazākajiem brāļiem, un viņš esot gribējis tos iepriecināt. Ar zagtiem kūksņiem! Ļoti skaisti!” Annele, cik vien spēja, sašķobīja sejiņu dusmīgā grimasē.

“Kriš, tu reiz stāstīji, ka Rūda ģimene ir diezgan trūcīga,” ieminējās vecmāmiņa.

“Tā ir,” sacīja Krišs, “bet Rūdis ir ne vien nabadzīgs, bet arī kauslīgs.

Draugu viņam nav.”

“Bez draugiem ir grūti,” nopietni sacīja vecmāmiņa. “Varbūt Rūdis kļūtu jaukāks, ja viņam būtu kāds labs draugs?”

“Nezinu gan, vai tas līdzētu,” šaubīgi ierunājās Krišs. “Pie tam – kurš gan gribēs ar tādu draudzēties?!”

“Zagšana, protams, ir neganta lieta,” piekrita vecmāmiņa, “bet trūkums rada daudz dažādu grūtību.”

“Nu un tad, ka viņa ģimene dzīvo trūcīgi!” dusmīgi iesaucās Annele.

“Nu un tad, ka viņam ir daudz brāļu un māsu! Tas taču nav iemesls zagti! Es, piemēram, nekad ar tādu nedraudzētos! Esmu pārliecināta, ka Dievs nekad neņems zagļus Savās skaistajās Debēsīs!”

“Varbūt Rūdim palīdzētu mācības ticības varoņu skolā?” domīgi sacīja vecmāmiņa, vērīgi palūkodamās Annelē. “Katram bērnam ir labi uzzināt, cik mīļš viņš ir Dievam.”

“Ko? Neviens viņu nemīl, kur nu vēl Dievs!” sašutusi iesaucās Annele.

“Es domāju, tāpēc, ka viņš ir zaglis, Ticības varoņu skolas Direktors viņu nemūžam nepieņems Savā skolā!” piekrita Krišs.

“Klau, bērni, man jums abiem ir pārsteidzošas ziņas!” noslēpumaini pasmaidīja vecmāmiņa. “Vai zināt, ka viens no lieliskākajiem ticības varoņiem Bibēlē arī sākumā bija viltnieks un zaglis, bet vēlāk kļuva Dievam mīļš un tuvs draugs?”

“Nevar būt!” iesaucās abi bērni.

“Reiz kādai ģimenei Dievs dāvāja divus dēlus,” iesāka stāstīt

vecmāmiņa. “Dviņu puisēnus Ēzavu un Jēkabu. Ēzavs piedzima pirmais, tāpēc viņu nosauca par pirmdzimto. Tajos laikos bērnam, kurš piedzima pirmais, tika piešķirtas gan garīgas svētības, gan arī mantinieka tiesības.”

“Tas gan ir labi,” nopriecājās Annele, “es esmu laimīgā mantiniece!”

“Tu par to priecājies, bet Ēzavam šī pirmdzimtība neko nenožīmēja. Viņam patika doties medībās, piedzīvojumos, bet Jēkabs ļoti ilgojās pēc šīm pirmdzimtā svētībām, taču tās pienācās Ēzavam. Kad zēnu tēvs kļuva vecs, viņš pirms nāves gribēja svētīt savu vecāko dēlu, bet zēnu māte kopā ar Jēkabu nolēma piemānīt tēvu un Ēzava vietā pie tēva iesūtīja Jēkabu, kurš tad nu ar viltu saņēma kāroto svētību.”

“Vai tēvs nevarēja atšķirt savus dēlus?” brīnījās Krišs.

“Vecumā tēva redze bija ļoti vāja, tāpēc krāpšana izdevās lieliski.”

“Bet, vecmāmiņ, Jēkabs taču kāroja labu lietu – Dieva svētību! Kā citādi viņš to būtu dabūjis?” Annele mēģināja aizstāvēt Jēkabu.

“Dievs savā laikā būtu to nokārtojis. Bet nu, kad Ēzavs to uzzināja, viņš bija tik dusmīgs, ka gribēja Jēkabu nogalināt. Jēkabam nācās bēgt no tēva mājām projām uz tālu zemi.”

“Vecmāmiņ, vai Dievs Jēkabu pameta šo melu dēļ?” gribēja zināt Krišs.

“Jēkabs domāja, ka Dievs viņu ir atstājis. Viņš saprata, ka rīkojies

negodīgi, krāpdamies un melodams. Taču kādā naktī Dievs viņam dāvāja brīnumainu sapni, kurā viņš redzēja mirdzošas kāpnes, kas sniedzās no zemes līdz debesīm. Augšup un lejup pa tām kāpa eņģeļi. Tad Jēkabs dzirdēja Dieva balsi sakām: “Es Esmu ar tevi, un Es tevi pasargāšu it visur, kur tu iesi.” Jēkabs nekad neaizmirs par to Dievam pateikties.”

“Vai Jēkabs kādreiz vēl satika savu brāli?” vaicāja Annele.

“Satika gan, pēc daudziem gadiem, tikai tad vairs tas nebija krāpnieks Jēkabs, bet uzticams Dieva vīrs, kuram Dievs bija piedēvis viņa grēku.

Kādu dienu Dievs sacīja Jēkabam, lai tas kopā ar savu ģimeni atgriežas tēva mājās. Jēkabs paklausīgi devās ceļā, bet viņš ļoti baidījās no sava brāļa dusmām. Jēkabs lūdza Dievu pēc žēlastības, un Dievs atbildēja šo lūgšanu. Dievs palīdzēja Ēzavam pārvarēt naidu un piedot brāļa negodīgo rīcību.”

“Cik labi, ka Dievs var paņemt projām dusmas no sirds!” sacīja Annele.

“Pateicoties Dievam, brāļu tikšanās bija pilna sirsnības,” stāstīja vecmāmiņa. “Ienaidu Dievs pārvērtā atjaunotā draudzībā.”

“Tespējams, Dievs var pārmainīt arī Rūda sirsnību...” domīgi teica Annele.

“Varbūt Dievs viņu tomēr pieņemt savu Ticības varoņu skolā?” ieminējās Krišs.

“Lūk, Dievs atbildēja Jēkaba lūgšanu un darīja viņu par lielu vīru un ticības varoni. Kāpēc gan lai Viņš atraidītu kādu, kuram Viņš ir tik ļoti vajadzīgs?” stāstu nobeidza vecmāmiņa. “Rūdim, tāpat kā mums katram, ir nepieciešama Dieva skola, lai varētu kļūt par ticības varoni un Dieva draugu.”

Konkurss “Ticības varoņi Bibelē”

Balviņas par aprīli saņems:

Arturs, Liene un Emīls no Saulkrastiem, **Betiņa un Lote** no Limbažiem, **Loreta, Edvards, Leila, Marija, Stefans, Tilānija, Eliza, Nora, Katrīna** un **Ulla** no Rīgas, **Rūta** no Valmieras, **Emīlija, Johans, Teodors** un **Anna** no Smiltenes, **Valters, Gustavs, Terēza, Elija, Elīsa** un **Stefans** no Liepājas, **Julīna** no Siguldas, **Alīna** no Pļaviņām, **Raivo** no Kandavas, **Marija** no Ogres, **Gusts Eduards** no Saldus, **Emīlija, Madara, Lidija, Lauma, Eduards** un **Deivids** no Dobeles, **Matīass Mezītis** no Valkas, **Pēteris, Rasa, Agnese, Elizabete, Omario, Ulla, Alise, Annija, Jēkabs, Katrīna, Patrīcija, Miķelis, Mikaelis, Reinis, Daniels** un **Hugo** no pirmsskolas iestādes “Liesmiņas”.

Uzdevums

Uzraksti uz krāsainajām pēdām vārdus no attiecīgo krāsu taisnstūriem, lai izsekotu kādam Bībeles apsolījumam!

PASARGĀŠU

ESMU

EJ

ES

UN

TEVI

ES

AR

REDZI,

KUR

UN

IT

TU

TEVI

VISUR

Rezervē datumu!

JAUNIEŠU NOMETNE

06.07.-10.07.

LEJASLIELSĀVAS,
RANKAS PAG.

VAIRĀK INFO DRĪZUMĀ
SEKO LĪDZI:

<https://ej.uz/SDAnometne>

IELŪDZ RĪGAS 1.DRAUDZES JAUNIEŠI